

РЕШЕНИЕ

№ 1058

гр. София, 22.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-2, в публично заседание на пети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Атанас Маджев

при участието на секретаря Габриела М. Владова Боботилова като разгледа докладваното от Атанас Маджев Търговско дело № 20231100901307 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 365 и сл. ГПК.

Образувано е по искова молба с вх. № 66891/14.07.2023 г. подадена от ДЪРЖАВАТА, която е представлявана от министъра на икономиката и индустрията, с адрес : гр. София, ул. „*****“, срещу ОБЩИНА В., с ЕИК ***** и адрес : гр. В., бул. „*****“, „М.П.П.“ АД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление : гр. Пловдив, район „Северен“, бул. „***** III *****“ и „П.Т.“ АД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление : гр. Пловдив, район „Северен“, бул. „*****“

Предявени за разглеждане при условията на кумулативно обективно съединяване от ДЪРЖАВАТА са искиове, както следва :

1./ срещу ОБЩИНА В. и „М.П.П.“ АД с правно основание чл. 71 ТЗ за установяване, че ищецът има качеството акционер, като носител на правата върху 16 314 400 броя поименни безналични акции, представляващи 29 % от капитала на "М.П.П." АД; и

2./ срещу ОБЩИНА В. и „П.Т.“ АД с правно основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД за установяване нищожност на едностранно волеизявление имащо за предмет даването на съгласие по чл. 73, ал. 1 ТЗ от ответника Община В. за извършването на непарична вноска, съставляваща внасянето на 16 314 600 броя поименни безналични акции, представляващи 29 % от капитала на "М.П.П." АД в капитала на "П.Т." АД.

В исковата молба се твърди, че "М.П.П." АД е държавно дружество, което е било включено в Списък – Приложение към чл. 3, ал. 1 ЗПСК, като същия е бил допълнен през 2002 г. Според този списък държавното участие в "М.П.П." АД не следва да бъде предмет на приватизационни сделки, като това положение важи до приемане на стратегия за развитие на дружеството. Такава стратегия била изработена и приета с решение на МС от 2006 г., съответно тя предвиждала, че не по-малко от 51 % от капитала на държавата следва да останат държавна собственост, респективно не повече от 49 % могат да преминат в общинска или частна собственост. Въпреки това към 29.06.2016 г. държавата е свела притежаваното от нея участие в "М.П.П." АД до

49,63 % от капитала, а дружеството „П.Т.“ АД има качеството на акционер притежаващ над 50 % от капитала му. Твърди се, че на посочената дата от Министерски съвет на Р. България било взето решение № 623, с което държавата безвъзмездно прехвърля притежаваните до момента от нея 49,63 % акции в капитала на "М.П.П." АД, както следва : 11 607 385 броя безналични поименни акции, представляващи 20,63 % в полза на Община Пловдив и 16 314 400 броя поименни безналични акции, представляващи 29 % в полза на Община В.. Сочи се, че Община В. с решение на общинския съвет 04.08.2016 г. е приела това безвъзмездно разпореждане с акции в нейна полза. Това е довело до сключването на 09.09.2016 г. на договор за безвъзмездно прехвърляне на 16 314 400 броя поименни безналични акции, представляващи 29 % от капитала на "М.П.П." АД от Държавата в полза на Община В.. Пояснява се, че Община Пловдив не е приела извършеното в нейна полза от държавата безвъзмездно разпореждане с 11 607 385 броя безналични поименни акции, представляващи 20,63 % от капитала "М.П.П." АД, което означава, че държавата е продължила да притежава собствеността върху този обем от правата в капитала на "М.П.П." АД. Изложението на фактите продължава с това, че на 02.05.2017 г. Общински съвет при Община В. е дал съгласие да се извърши безвъзмездно прехвърляне на 16 314 400 броя поименни безналични акции, представляващи 29 % от капитала на "М.П.П." АД от Община В. в полза на Държавата, съответно с това решение е възложено на кмета на общината да сключи договор с такъв предмет. Включително и към момента обаче договор с упоменатия предмет между Община В. и Държавата не е сключен. На по-късен етап е последвало вземане на друго решение от Общински съвет при Община В., с което на 10.12.2021 г. е отменил предходното си решение от 02.05.2017 г. /това за безвъзмездно прехвърлян на 16 314 400 броя акции от "М.П.П." АД в полза на държавата/, както и вземане на решение отново на 10.12.2021 г. за даване съгласие Община В. да стане акционер в капитала на „П.Т.“ АД, чрез внасяне под формата на непарична вноска на притежаваните от общината 16 314 400 броя поименни безналични акции, представляващи 29 % от капитала на "М.П.П." АД. Срещу тази непарична вноска с решението на Общинския съвет е предвидено Община В. да придобие 16 314 400 броя акции, всяка с номинал от 1 лв. от капитала на „П.Т.“ АД. Подчертава се, че при вземане на това решение от Общинския съвет, то е било подкрепено с 28 гласа при положение, че съставът на този колективен орган е от общо 51 члена. На следващо място ищецът твърди, че 09.01.2023 г. било свикано и проведено общо събрание на акционерите на „П.Т.“ АД, като по време на същото са били взети решения, както следва : за извършване увеличение капитала на дружеството от 177 984 899 лева на 194 299 299 лева чрез непарична вноска от Община В. в размер на 16 314 400 броя поименни безналични акции, представляващи 29 % от капитала на "М.П.П." АД; увеличението на капитала е извършено съгласно чл. 193 и чл. 195 ТЗ от ТЗ – под условие, че новоиздадените акции ще бъдат записани от Община В.; изменен е и уставът на дружеството. В съответствие с така взетите решения на 12.01.2023 г. Община В. записва всичките придобити 16 314 400 броя акции от капитала на „П.Т.“ АД. Непаричната вноска в размер на 16 314 400 броя поименни безналични акции, представляващи 29 % от капитала на "М.П.П." АД била заявена за вписване по партидата на „П.Т.“ АД на 22.05.2023 г., като вписване към момента на подаване на ИМ не било осъществено.

При очертаване на различните пороци, от които страда оспорваната сделка – договор за безвъзмездно прехвърляне на 16 314 400 броя поименни безналични акции, представляващи 29 % от капитала на "М.П.П." АД от ищеца най-напред е изтъкнато, че елемент от фактическия състав на сделката-решението на МС страда от пороци правещи я нищожна. Излага се, че при вземане на решението от МС не са съобразени специалните правила разписани в ЗПСК и изработената през 2006 г. стратегия за

развитие на дружеството "М.П.П." АД, в която изрично било заложено, че в полза на частни лица и общини могат да бъдат прехвърляни не повече от 49 % от капитала му, което изискване е било нарушено със сключения договор през 2016 г. Освен това при вземане на решението от МС през 2016 г. за разпореждане с коментираните акции от капитала на "М.П.П." АД не са били спазени императивните норми на ЗДС, защото е предвидено държавата да прехвърли безвъзмездно свое имущество, тоест без да получи насрещна престация. Подобно прехвърляне обаче не било предвидено като изрично възможно, както в ЗДС, така и в ЗПСК, което го прави такова в нарушение на закона. Ако все пак се приеме, че за безвъзмездното прехвърляне на акции притежавани от държавата е приложим по аналогия режима за безвъзмездно прехвърляне на вещи - държавна собственост, то и в този случай е необходимо събдяването на изрично уредени в ЗДС условия, а именно – прехвърлянето да е за изпълнение на функциите на Община В. или за трайно задоволяване на нуждите от местно значение. Аргумент за подобно предназначение обаче нямало как да бъде изведен относно притежаването от Община В. на акции в дружеството "М.П.П." АД, още повече, че със същите е предприето последващо разпореждане от ответната община, а именно - внасянето им като непарична вноска в капитала на „П.Т.“ АД. Нямало спазване и на разписаната в чл. 54, ал. 2 ЗДС изрична процедура, която трябва да бъде проведена, когато се извършва безвъзмездно прехвърляне на държавна собственост в полза на община.

Ищецът поддържа, че в резултат на непородилата правни действия, поради нищожност сделка - договор за безвъзмездно прехвърляне на 16 314 400 броя поименни безналични акции, представляващи 29 % от капитала на "М.П.П." АД ответната община никога не е придобивала правата върху тези акции и те и понастоящем продължават да бъдат собственост на държавата.

На следващо място ищецът излага и основания за нищожност на извършения апорт на 16 314 600 броя поименни безналични акции, представляващи 29 % от капитала на "М.П.П." АД в капитала на "П.Т." АД. Преди всички се позовава на това, че тази сделка противоречи на закона, защото с нея се извършва разпореждане с права, които са извън гражданския оборот – такива предмет на държавна собственост. Противоречие имало и с разпоредбите на ЗОС, защото имуществото предмет на непаричната вноска е било предоставено на общината при условията на чл. 54 от ЗДС – тоест за изпълнение функциите ѝ. Освен това порочност на сделката е постигната и поради сключването ѝ в разрез с изискванията на ЗОС уреждащи управлението на правата на общината върху акции, които са предоставени безвъзмездно от държавата, респективно прехвърлянето им в полза на частноправни субекти е несъответно на нормативните правила – така разпоредбата на чл. 51б, ал. 2 ЗОС предвижда, че при извършване на непарична вноска на имоти е необходимо решение на общинския съвет, което да бъде взето с мнозинство от 2/3 от общия му числен състав. В случая решението за непаричната вноска на Общинския съвет при Община В. било взето с по-малко мнозинство, а именно 28, вместо 34-ма съветника от общо 51 членен състав. Освен това нямало предвидена блокираща квота на Община В. върху определена група решения от компетентността на общото събрание на "П.Т." АД. Ищецът се позовава и на това, че ако се стигне до заключение, че разпоредбите на ЗОС не се прилагат по отношение на разпореждане с акции на общината, а режимът за това е по ЗПСК, то сделката се явява без правно основание, защото подобен способ за разпореждане с акции не е уреден в ЗПСК, където има единствено уредба за продажба на такива.

С молба-уточнение от 31.07.2023 г. ищецът заявява, че нищожността на решение № 623 от 29.07.2016 г. на МС е въведена единствено като порок на сложния и смесен фактически състав по сключването на договора от 09.09.2016 г. за безвъзмездно прехвърляне на 16 314 400 броя поименни безналични акции, представляващи 29 % от

капитала на "М.П.П." АД. Относно договора от 09.09.2016 г. се прави позоваване, че същия е нищожен.

На 14.08.2023 г. по пощата е депозиран отговор на ИМ от ответника и ТЛП - „П.Т.“ АД, чрез процесуалния му представител – адвокат К.. По двата предявени за разглеждане иска е въведено възражение, че ищецът – ДЪРЖАВАТА според чл. 31, ал. 1 ГПК трябва да се представлява по съдебни дела от министъра на финансите, а не от министъра на икономиката и индустрията. В този смисъл исковата молба била подписана от лице, което не разполага с процесуална представителна власт да представлява държавата за защита на очертаните в ИМ права върху акции в „М.П.П.“ АД и била нередовна.

По основателността на претенциите ответника - „П.Т.“ АД възразява позовавайки се на следните материални възражения : Относно иска имащ за предмет установяване, че ищецът има качеството на акционер по отношение правата върху 16 314 400 броя поименни безналични акции, представляващи 29 % от капитала на "М.П.П." АД ответното дружество се спира на всеки един от въведените с ИМ пороци в решението на МС от 29.07.2016 г., което е послужило като основание за сключването на договора за безвъзмездно прехвърляне на акции от Държавата в полза на Община В. от 09.09.2016 г. По първият порок на това решение, а именно, че то е било прието в противоречие с чл. 3, ал. 1 ЗПСК от ответника се изтъква, че разпореждането осъществено от Държавата в полза на Община В. относно пакета от 16 314 400 броя поименни безналични акции не е приватизационна сделка – приватизация на акции собственост на държавата /чл. 1, ал. 2, т. 1 ЗПСК/. Подчертава се, че в случая с решението на МС не е прието да се извърши продажба на коментираните акции, а тяхното безвъзмездно прехвърляне в полза на ответната община. Това е сделка, която е позволена и излиза изцяло извън предметния обхват на сделките уредени в ЗПСК, като не може да се приеме, че неспазването на този закон я опорочава. На следващо място от ответника – „П.Т.“ АД се признава твърдението, че дружеството - „М.П.П.“ АД е било включено в списъка по чл. 3, ал. 1 ЗПСК, но считано от 15.02.2013 г. по съответния нормативен ред дружеството „М.П.П.“ АД било изключено от този списък. Следователно към датата на решението на МС от 29.07.2016 г. дружеството „М.П.П.“ АД вече не попада в списъка по чл. 3, ал. 1 от ЗПСК и твърдението на ищеца в обратната насока е несъответно на действителното фактическо положение.

На следващо място ответника се спира на развития от ищеца довод за нищожност на решението на МС от 29.07.2016 г., поради това, че същото противоречало на предходно решение на МС от 10.11.2006 г., с което е приета Стратегия за развитие и реструктуриране на „М.П.П.“ АД. Най-напред се обръща внимание, че действието на тази стратегия е ограничено за времето между 2006 – 2010 г., но по същественото е, че с нея е възпроизведено условие, че държавното участие в капитала на дружеството „М.П.П.“ АД не следва да бъде по-малко от 51 %, което ограничение обаче не е за постоянно, а е насочено единствено към одобреното увеличение на капитала чрез непарична или парична вноска от посочено от Общински съвет Пловдив дружество-бъдещ акционер и вносител на вноската. От ответника се акцентира и върху съдържанието на т. 2, буква „г“ от решение на МС от 10.11.2006 г., в която е дадено изрично съгласие занапред да се намалява акционерното участие на държавата, както и да се извършват изменения и допълнения в устава на дружеството, като това се прави само след даването на предварително съгласие от държавата, чрез съответния министър, на когото е поверено упражняването на правата на държавата в дружеството „М.П.П.“ АД съобразно отрасловата му компетентност. Поддържа се, че при реализацията на тази хипотеза няма пречка държавното участие в капитала на дружеството „М.П.П.“ АД да бъде свеждано и под 51 %, като в този смисъл е и правилото установено в чл. 19, ал. 5 от Устава на „М.П.П.“ АД, който устав е приет

след първоначалното увеличение на капитала на дружеството. Предвид тези положения според ответника не могло да се възприеме наличие на допуснато впоследствие взетото нарушение, което да е в резултат на решение на МС от 29.07.2016 г. изразяващо се в намаляване на държавното участие в капитала на дружеството „М.П.П.“ АД под 51 %, съответно това нарушение да съставлява порок водещ до нищожност така взетото решение, а оттам и до нищожност на договора за безвъзмездно прехвърляне на акции от Държавата в полза на Община В..

Що се касае до следващият развит от ищеца довод за нищожност на решение на МС от 29.07.2016 г., поради противоречие на същото с нормативни правила разписани в ЗДС от ответника се противопоставят следните аргументи : Правно несъстоятелно е мотивирането на невъзможност за сключване на сделка от държавата, поради неналичие на специално уредена законова процедура за нейното извършване, съответно порок водещ до нищожност на сделката, тъй като тя не е сключена при съблюдаване на подобни специални правила. Пояснява се, че за нищожност би могло да се мисли, когато е установена конкретна законова забрана пред сключването на подобна сделка, която да е била нарушена от страните по нея. Другото възражение за нищожност на решението на МС от 29.07.2016 г. извеждано от ищеца при твърдения за допуснато нарушение по отношение на нормата на чл. 14, ал. 2 ЗДС също според ответника е неоснователно, доколкото най-напред тази регулация е предназначена за прехвърляне на имоти или вещи, но не й на акции, а в допълнение се настоява, че в случая МС е действал в пределите на конституционното си правомощие по чл. 106, пр.2 от Конституцията, а именно по целесъобразност, като възраженията за липса на такава няма как да водят до нищожност. Оponира се и по следващото възражение за нищожност на решението на МС от 29.07.2016 г., което е конструирано върху противоречието му с нормата на чл. 54, ал. 1 ЗДС. Напомня се, че има изрична уредба на материалните и нематериални активи на държавата, които не са разрешени за участие в гражданския оборот или разпореждането с тях търпи известни ограничения, като тази уредба не може да се тълкува произволно, съответно към нейния обхват да се причисляват други активи. Що се отнася до приложението на процедурата разписана в чл. 54, ал. 2 ЗДС, която предвижда даване на мотивирано становище от областния управител, тогава когато ще се придобива безвъзмездно права от дадена община /в случая Община В./, то тя е напълно неприложима в разглежданата хипотеза, защото в случая става въпрос за придобиване на акции от капитала на търговско дружество, чието седалище не се намира в границите на Област В.. По последното въведено от ищеца възражение за нищожност на решението на МС от 29.07.2016 г., което се обосновава с наличие на постигане на забранен от закона правен резултат – преодоляване на заложен в ЗПСК ограничения за извършване на разпореждане с правата върху акции притежание на държавата се посочва, че отсъства заобикаляне на закона, доколкото изобщо не се сочи конкретна установена в позитивното действащо право правна норма, чието приложение е било преодоляно с вземането на оспореното решение на МС. При условията на евентуалност ако все пак се приеме, че договорът за безвъзмездно прехвърляне на акции от капитала на „М.П.П.“ АД е нищожен и не е произвел целените с него правни последици, то се прави възражение, че ответната община е придобила акциите на основание изтекла в нейна полза давност. Отбелязва се, че владението от ответната община върху акциите е било установено не по-късно от 20.10.2016 г., като същото е било упражнявано необезпокоявано до момента на упражняване на исковата молба – 14.07.2023 г. В този интервал от време от Държавата не е била изразявана претенция за собственост, нито пред Община В., нито пред дружеството - „М.П.П.“ АД, нито пред „Централен депозитар“ АД. Това означавало, че е реализиран в пълнота фактическия състав на оригинерното придобивно основание правещо Община В. собственик на акциите. В този контекст искът по чл. 71 ТЗ бил

неоснователен и на това евентуално основание.

По втория иск имащ за предмет установяване нищожност на апортна сделка състояща се в извършването от ответника на непарична вноски, съставляваща внасянето на 16 314 600 броя поименни безналични акции, представляващи 29 % от капитала на "М.П.П." АД в капитала на "П.Т." АД най-напред се противопоставя възражение за недопустимост на същия. Поддържаната от ищеца, като осъществена апортна сделка с дата 09.01.2023 г. се отрича изобщо да съществува. Отбелязва се, че ефекта по прехвърляне на непаричната вноски в капитала на "П.Т." АД е единствената правна последица, която би засегнала твърденията от ищеца права на собственост върху 16 314 600 броя акции. Такъв транслативен ефект по отношение на посочените акции обаче изобщо не бил настъпил на посочената дата – 09.01.2023 г. Подобен ефект би се реализирал в евентуален предстоящ момент – при вписване в ТР по партидата на "П.Т." АД на решението за увеличение на капитала с тази непарична вноски. Аргумент за обратното не можел да произтича от факта на заявяването на подобно вписване, тъй като регистърното производство по него е спряно до приключване на спора по настоящото дело. Ето защо нямало как да бъде предявен допустим иск за нищожност на сделка, която към момента все още не е завършила пълния си фактически състав и не е проявила правните си последици. Друг аргумент за отсъствие на правен интерес за ищца от пристъпването на искова защита по чл. 26 ЗЗД относно апортната сделка от 09.01.2023 г. се извежда от това, че твърденията на Държавата изначално са такива, че тя не е прехвърлила надлежно през 2016 г. собствеността върху акциите в „М.П.П.“ АД на Община В., защото тази сделка е опорочена до степен да е нищожна, което означава, че Община В. никога не е ставала собственик върху този пакет акции и не би могла валидно да се разпорежи с тях в полза на ответника - "П.Т." АД. Подобна сделка не страда от порок – нищожност, а е без произведен типичен правен ефект. По тази причина за ищеца било напълно достатъчно правата му да бъдат установени по първия иск за да получи охрана на интересите си. Нещо повече ако този първи иск се уважал от сезирания съд, то тогава интереса на ищеца би бил изцяло охранен, защото предприетото действие по вписване на увеличението на капитала на "П.Т." АД няма да бъде извършено, съответно апортната сделка няма да завърши фактическия си състав, в това число няма да настъпи прехвърлителното действие върху акциите предмет на непаричната вноски, а оттам и ответника не би могъл да се легитимира като техен собственик. Интерес от воденето на процес с предмет иск по чл. 26, ал.1 ЗЗД относно нищожност на апортната сделка от 09.01.2023 г. на още по-голямо основание не би съществувал за Държавата ако тя получи неблагоприятно решение по първия предявен от нея иск за установяване, че има качеството на акционер върху 16 314 600 броя поименни безналични акции, представляващи 29 % от капитала на "М.П.П." АД. Това е така, защото Държавата в подобна хипотеза би имала качеството на трето незасегнато от сделката лице. С тези доводи за недопустимост на производството в тази му част се иска неговото прекратяване.

В случай, че съдът приеме предявения иск за нищожност на апорта да е допустим, то ответника го намира за неоснователен, като развива няколко групи възражения в подкрепа на този си извод. Най-напред ответника се спира на довода за липса на валидно дадено съгласие от страна на Община В. относно извършването на непарична вноски в капитала на "П.Т." АД с 16 314 600 броя поименни безналични акции, представляващи 29 % от капитала на "М.П.П." АД, като в частност се сочи, че приетото от Общински съвет – В. решение № 768-3-1, което е взето на заседание на общинския съвет проведено се на 10.12.2021 г. е нищожно. Подчертава се, че в случая Общински съвет – В. при вземането на решение за даване на съгласие за разпореждане с активи, които са собственост на общината, изпълнява функциите и действия като орган правно идентичен на органите по чл. 135, ал. 1, т. 1 ТЗ и по чл. 219, ал. 1, т. 1 ТЗ,

което означава, че посочените решения на този орган не могат да се дефинират, като сделки спрямо които е възможно да се прилагат основанията за нищожност по чл. 26 ЗЗД. Ако дадено решение на общинския съвет е взето при допуснато опорочаване на процедурата по неговото свикване, както и при нарушение на реда и кворума за вземане на съответното решение, или пък същото противоречи на императивни разпоредби на закона, то тогава не се касае до нищожно решение на този орган, а до незаконосъобразно такова, което подлежи на отмяна. Тази отмяна е възможна по административен ред, като компетентен да го стори е областния управител, или по съдебен ред – чл. 32, ал. 2 ЗА. Следователно оспорването на това решение по съдебен ред извън изрично уредения такъв е недопустимо и не следва да бъде разглеждано в рамките на настоящото производство. Ако все пак се пристъпи към разглеждане на въведеното от ищеца възражение за нищожност на решението на Общински съвет – В., то се иска същото да бъде сметено за неоснователно. От ответника се настоява, че към датата на вземане на решението на Общински съвет – В. /10.12.2021 г./ Община В. е била легитимиран собственик върху 16 314 600 броя поименни безналични акции, представляващи 29 % от капитала на "М.П.П." АД, както и че тези акции не са били изключени от гражданския оборот на основание чл. 3, ал. 1 ЗПСК, съответно се прави препращане към вече изложени доводи по същия въпрос в пределите на оспорването на решението на МС от 2016 г. Относно противоречието на решението с разпоредбата на чл. 54, ал. 3 ЗДС се изтъква, че ограниченията за търговска дейност не могат да бъдат тълкувани произволно, съответно в регистрите на „Централен депозитар“ АД няма извършено вписване на забрана с 16 314 600 броя поименни безналични акции, представляващи 29 % от капитала на "М.П.П." АД, което означава, че Общински съвет – В. съвсем надлежно е дал съгласие за извършването на непарична вноска с тях. За колизията на решението с разпоредбата на чл. 51б, ал. 1 ЗОС се сочи, че последната регулира единствено разпоредителни действия с имоти и вещни права върху имоти общинска собственост, но не и върху акции от капитала на търговско дружество. Що се отнася до поддържаното противоречие на решението със законовата разпоредба на чл. 51б, ал. 2 ЗОС е разяснено, че института на блокиращата квота в полза на общини направили непарични вноски на свои активи в капитала на дадено търговско дружество е условие разписано в закона, което е възможно да се прилага едва когато приемането на съответната община за съдружник или акционер – тост в случая след вписването в ТР по партията на приемащото дружество на непаричната вноска, която се извършва от Община В.. В допълнение няма и никакво значение, дали това условие ще бъде включено изрично в съдържанието на устава на приемащото дружество, доколкото то е установено със законова норма и на общо основание подлежи на пряко прилагане в дружествените работи. В този смисъл няма необходимост от това с решението си общинския съвет да е предвидил изрично, че подобна блокираща квота следва да бъде включена в съдържанието на устава на приемащото дружество, респективно като не е направил това да се счете, че решението му е в противоречие с текста на чл. 51б, ал. 2 ЗОС. Касателно възражението на ищеца, че решението на Общински съвет – В. за извършването на коментиранията непарична вноска от акции в капитала на ответника е нищожно, защото е извършено при отсъствие на нормативен ред за подобен начин за разпореждане с акции уреден в ЗПСК, в отговора се сочи, че се касае до дадено от Общински съвет – В. съгласие за извършване на търговска сделка, която се регулира от ТЗ, а не от ЗПСК, което означава, че е отсъствала необходимост това съгласие да бъде давано по някакъв специален ред, които да е уреден в ЗПСК. Последният е приложим само в хипотези на разпореждания ставачи чрез продажба на активи. Непаричната вноска обаче съставлява особен вид отчуждаване на актив в полза на учредявано или вече учредено юридическо лице в изпълнение на задължение поето от участник в търговското дружество към самото

дружество. На последно място по повод на възражението че решението на Общински съвет – В. за извършването на коментираната непарична вноска от акции в капитала на ответника е нищожно, защото е извършено при нарушение на изискването на чл. 34, ал. 4 ЗОС, от ответника се поддържа, че в случая с разпоредителното действие – извършване на непарична вноска било очевидно, че попада в изключението друг начин уреден в закон, защото такъв начин е уреден с процедурата по чл. 72-73, във връзка с чл. 193 ТЗ.

На 14.08.2023 г. по пощата е депозиран отговор на ИМ от ответника - „М.П.П.“ АД, чрез процесуалния му представител – адвокат К.. С него се прави оспорване на предявения за разглеждане иск за установяване на това, че ищецът има качеството на акционер по отношение правата върху 16 314 400 броя поименни безналични акции, представляващи 29 % от капитала на "М.П.П." АД. Поддържа се, че за ответника акционер е лицето, което е вписано в книгата на акционерите, която се води пред „Централен депозитар“ АД. В този контекст в периода след сключване на договора за безвъзмездно прехвърляне на акции датиращ от 09.09.2016 г. между Държавата и Община В., при провежданите общи събрания на акционерите на „М.П.П.“ АД ищецът се е легитимирал и вземал участие като акционер носител на права върху 11 607 385 броя акции, които представляват 20,63 % от капитала на дружеството, съответно не е упражнявал акционерни права произтичащи от 16 314 400 броя поименни безналични акции, представляващи 29 % от капитала на "М.П.П." АД и не е правил изявления, че е техен собственик. Разяснява се, че действително „М.П.П.“ АД е дружество, което е било включено в т.нар. „забранителен списък“ по чл. 3, ал. 1 от ЗПСК. Считано от 15.02.2013 г. по съответния нормативен ред дружеството „М.П.П.“ АД било изключено от този списък. Това означава, че твърдението на ищеца, че към датата на решението на МС от 29.07.2016 г. дружеството „М.П.П.“ АД попада в списъка по чл. 3, ал. 1 от ЗПСК е несъответно на действителното фактическо положение. Предвид това първото въведено от ищеца възражение за нищожност на решението на МС от 29.07.2016 г. е недоказано и не следва да бъде възприемано, като опорочаващо елемент от фактическия състав на договора от 09.09.2016 г. Относно втория заявен от ищеца порок на решението на МС от 29.07.2016 г. свързан с това, че същото противоречало на решение № 773 от 10.11.2006 г. на МС и на приетата с цитираното решение Стратегия за развитие и реструктуриране на дружеството „М.П.П.“ АД от ответника се прави бележка, че същите имат конкретен период на действие и се отнасят до първоначалното реструктуриране на дружеството посредством увеличаване на капитала му с парични и непарични вноски, които са извършени от определеното от Общински съвет – Пловдив дружество. Излага се позиция, че смисълът на предвидените 51 % държавно участие в капитала на „М.П.П.“ АД не е бил да се извадят от гражданския оборот определен брой акции, а да се определят условията и размера на участието в увеличението на капитала на новия акционер /дружеството посочено от Общински съвет – Пловдив/. Маркира се и това, че дори спорните акции /29 %/ от капитала на „М.П.П.“ АД да се зачетат за собственост на държавата, то тя пак не бил притежавала /ще има собственост върху 49,63 % от капитала/ поне 51 % от неговия капитал. При тези си доводи ответника смята, че решението не влиза в колизия с приетата стратегия от 2006 г., поради което не страда от порок правещ го нищожно. На следващо място се опонира и по въведеното основание за нищожност на решението на МС от 29.07.2016 г. , поради това, че същото е прието при несъблюдаване на нормативните правила на ЗОС, ЗДС и ЗПСК, като се припознават аргументите изложени в писмения отговор на ответника – „П.Т.“ АД и се препраща към отговора даден от него. На последно място се обръща внимание на това, че акциите върху които ищецът се стреми да установи принадлежността да е негова при условията на евентуалност са придобити от ответната Община – В. на основание

осъществено давностно владение. В обобщение ответника - „М.П.П.“ АД настоява за постановяване на решение, с което предявения против него и Община В. иск по чл. 71 ТЗ да бъде отхвърлен, поради неговата неоснователност.

На 30.08.2023 г. по пощата е депозиран отговор на ИМ от ответника – Община В., чрез процесуалния му представител – юрисконсулт П.. По двата предявени за разглеждане иска е въведено възражение, че ищецът – ДЪРЖАВАТА според чл. 31, ал. 1 ГПК трябва да се представлява по съдебни дела от министъра на финансите, а не от министъра на икономиката и индустрията. В този смисъл исковата молба била подписана от лице, което не разполага с процесуална представителна власт да представлява държавата за защита на очертаните в ИМ права върху акции в „М.П.П.“ АД и била нередовна.

По първия предявен за разглеждане иск се дава становище за неговата допустимост, но неоснователност. Ответника оспорва всички твърдения на ищеца, че Държавата е собственик върху 16 314 600 броя поименни безналични акции, представляващи 29 % от капитала на "М.П.П." АД, както и за това, че договор за дарение от 09.09.2016 г. е нищожен, поради основанията въведени с ИМ. Настоява се, че Община В. притежава правата върху процесния брой акции от капитала на "М.П.П." АД, като източник на тяхното придобиване е валидно сключен между нея и Държавата договор за дарение от 2016 г. Същият е в резултат на валидно предхождащо го решение на Министерски съвет от 29.07.2016 г. С отговора си Община В. поотделно се спира на всяко въведено от ищеца основание за нищожност на сделката, с която се легитимира за собственик и в частност за пороци в един от елементите от сложния и смесен неин фактически състав – решението на МС от 29.07.2016 г. По първият поддържан от Държавата порок, а именно, че решението на МС било прието в нарушение на чл. 3, ал. 1 ЗПСК, защото към момента на вземането му "М.П.П." АД било дружество включено в забранителния списък утвърден с Приложение 1 към ЗПСК, което означавало, че всички притежавани към датата – 29.07.2016 г. акции са били изключени от гражданския оборот, като с тях е било невъзможно да се извършват разпоредителни действия. Прави се позоваване, че разпореждането от 2016 г. с акциите в "М.П.П." АД предприето в полза на ответника от държавата не съставлява приватизация на тези акции, защото подобна процедура изисква да е налице продажба в полза на физически или юридически лица с под 50 % държавно и/или общинско участие в капитала, а с решението си МС е изразил съгласие за безвъзмездно разпореждане с коментираните акции в полза на Община В., което означава, че същото попада изцяло извън регулацията на ЗПСК. В допълнение се посочва, че считано от 15.02.2013 г. "М.П.П." АД е премахнат от Списъка по чл. 3, ал. 1 ЗПСК, като на негово място е включено дружеството „НИТИ“ ЕАД. На следващо място ответника взема становище по развития от ищеца довод за нищожност на решението на МС от 29.07.2016 г., поради това, че същото противоречало на предходно решение на МС от 10.11.2006 г., с което е приета Стратегия за развитие и реструктуриране на „М.П.П.“ АД. Най-напред се обръща внимание, че действието на тази стратегия е ограничено за времето между 2006 – 2010 г., но по същественото е, че с нея е възпроизведено условие, че държавното участие в капитала на дружеството „М.П.П.“ АД не следва да бъде по-малко от 51 %, което ограничение обаче не е за постоянно, а е насочено единствено към одобреното увеличение на капитала чрез непарична или парична вноска от посочено от Общински съвет Пловдив дружество- бъдещ акционер и вносител на вноската. Оспорване е извършено и по целия спектър от възражения свързани с противоречието на решението на МС от 29.07.2016 г.с различни императивни норми на ЗДС и ЗПСК. Акцентирано е над това, че липсата на изрична уредба в цитираните два закона, която да урежда безвъзмездно прехвърляне на акции, които са собственост на държавата не може да се ползва като основание за нищожност

на решението за подобен вид разпореждане, което е било взето от МС на 29.07.2016 г. Припомнен е общия принцип в правото, че това което не е забранено от закона е разрешено. В последователност ответникът се е спрял на всяка посочена от ищеца норма на ЗДС, която според него е била нарушена от взетото решение на МС. Обърнато е внимание, че нормите на чл. 14, ал. 2 ЗДС и чл. 54, ал. 1 и ал. 2 ЗДС са неприложими по коментиранията сделка, защото те касаят разпоредителни действия върху вещи, имоти и вещни права върху имоти, като акциите не попадат в тази класификация. В тази насока евентуалното неспазване на поставени в тези норми изисквания не могло да рефлектира върху действителността на решението на МС. Отречено е и позоваването на ищеца, че с вземането на решението си от 29.07.2016 г. МС е преследвал постигането на определена цел – разпореждането с акциите, чрез заобикаляне на законовите правила на ЗПСК. При условията на евентуалност ако все пак се приеме, че договорът за безвъзмездно прехвърляне на акции от капитала на „М.П.П.“ АД е нищожен и не е произвел целените с него правни последици, то се прави възражение, че ответната община е придобила акциите на основание изтекла в нейна полза давност. Отбелязва се, че владението от ответната община върху акциите е било установено не по-късно от 20.10.2016 г., като същото е било упражнявано необезпокоявано до момента на депозиране на исковата молба – 14.07.2023 г. В този интервал от време от Държавата не е била изразявана претенция за собственост, нито пред Община В., нито пред дружеството - „М.П.П.“ АД, нито пред „Централен депозитар“ АД. Всичко това означава, че е реализиран в пълнота фактическия състав на оригинерното придобивно основание правещо Община В. собственик на акциите. В този контекст искът по чл. 71 ТЗ бил неоснователен и на това евентуално основание.

По втория иск имащ за предмет установяване нищожност на апортна сделка състояща се в извършването от ответника на непарична вноски, съставляваща внасянето на 16 314 600 броя поименни безналични акции, представляващи 29 % от капитала на "М.П.П." АД в капитала на "П.Т." АД от ответника Община В. най-напред се противопоставя възражение за недопустимост. Поддържаната от ищеца, като осъществена апортна сделка с дата 09.01.2023 г. се отрича изобщо да съществува. Отбелязва се, че ефекта по прехвърляне на непаричната вноски в капитала на "П.Т." АД е единствената правна последица, която би засегнала твърдените от ищеца права на собственост върху 16 314 600 броя акции. Такъв транслативен ефект по отношение на посочените акции обаче изобщо не бил настъпил на посочената дата – 09.01.2023 г. Подобен ефект би се реализирал в евентуален предстоящ момент – при вписване в ТР по партидата на "П.Т." АД на решението за увеличение на капитала с тази непарична вноски. Аргумент за обратното не можело да бъде заявяването на подобно вписване, тъй като регистърното производство по него е спряно до приключване на спора по настоящото дело. Следователно няма как да бъде предявен допустим иск за нищожност на сделка, която към момента все още не е завършила пълния си фактически състав и не е проявила правните си последици.

В случай, че съдът приеме предявения иск за нищожност на апорта да е допустим, то ответника го намира за неоснователен, като развива няколко групи възражения в подкрепа на този си извод. Най-напред ответника се спира на довода за липса на валидно дадено съгласие от страна на Община В. относно извършването на непарична вноски в капитала на "П.Т." АД с 16 314 600 броя поименни безналични акции, представляващи 29 % от капитала на "М.П.П." АД, като в частност се сочи, че приетото от Общински съвет – В. решение № 768-3-1, което е взето на заседание на общинския съвет проведено се на 10.12.2021 г. е нищожно. Подчертава се, че в случая Общински съвет – В. при вземането на решение за даване на съгласие за разпореждане с активи, които са собственост на общината, изпълнява функциите и действа като

орган правно идентичен на органите по чл. 135, ал. 1, т. 1 ТЗ и по чл. 219, ал. 1, т. 1 ТЗ, което означава, че посочените решения на този орган не могат да се дефинират, като сделки спрямо които е възможно да се прилагат основанията за нищожност по чл. 26 ЗЗД. Ако дадено решение на общинския съвет е взето при допуснато опорочаване на процедурата по неговото свикване, както и при нарушение на реда и кворума за вземане на съответното решение, или пък същото противоречи на императивни разпоредби на закона, то тогава не се касае до нищожно решение на този орган, а до незаконосъобразно такова, което подлежи на отмяна. Тази отмяна е възможна по административен ред, като компетентен да го стори е областния управител, или по съдебен ред – чл. 32, ал. 2 ЗА. Следователно оспорването на това решение по съдебен ред извън изрично уредения такъв е недопустимо и не следва да бъде разглеждано в рамките на настоящото производство. Ако все пак се пристъпи към разглеждане на въведеното от ищеца възражение за нищожност на решението на Общински съвет – В., то се иска същото да бъде счетено за неоснователно. От ответника се настоява, че към датата на вземане на решението на Общински съвет – В. /10.12.2021 г./ Община В. е била легитимиран собственик върху 16 314 600 броя поименни безналични акции, представляващи 29 % от капитала на "М.П.П." АД, както и че тези акции не са били изключени от гражданския оборот на основание чл. 3, ал. 1 ЗПСК, съответно се прави препращане към вече изложени доводи по същия въпрос в пределите на оспорването на решението на МС от 2016 г. Относно противоречието на решението с разпоредбата на чл. 54, ал. 3 ЗДС се изтъква, че ограниченията за търговска дейност не могат да бъдат тълкувани произволно, съответно в регистрите на „Централен депозитар“ АД няма извършено вписване на забрана с 16 314 600 броя поименни безналични акции, представляващи 29 % от капитала на "М.П.П." АД, което означава, че Общински съвет – В. съвсем надлежно е дал съгласие за извършването на непарична вноска с тях. За колизиата на решението с разпоредбата на чл. 51б, ал. 1 ЗОС се сочи, че последната регулира единствено разпоредителни действия с имоти и вещни права върху имоти общинска собственост, но не и върху акции от капитала на търговско дружество. Що се отнася до поддържаното противоречие на решението със законовата разпоредба на чл. 51б, ал. 2 ЗОС е разяснено, че института на блокиращата квота в полза на общини направили непарични вноски на свои активи в капитала на дадено търговско дружество е условие разписано в закона, което е възможно да се прилага едва когато приемането на съответната община за съдружник или акционер – тост в случая след вписването в ТР по партидата на приемащото дружество на непаричната вноска, която се извършва от Община В.. В допълнение няма и никакво значение, дали това условие ще бъде включено изрично в съдържанието на устава на приемащото дружество, доколкото то е установено със законова норма и на общо основание подлежи на пряко прилагане в дружествените работи. В този смисъл няма необходимост от това с решението си общинския съвет да е предвидил изрично, че подобна блокираща квота следва да бъде включена в съдържанието на устава на приемащото дружество, респективно като не е направил това да се счете, че решението му е в противоречие с текста на чл. 51б, ал. 2 ЗОС. Касателно възражението на ищеца, че решението на Общински съвет – В. за извършването на коментираната непарична вноска от акции в капитала на ответника е нищожно, защото е извършено при отсъствие на нормативен ред за подобен начин за разпореждане с акции уреден в ЗПСК, в отговора се сочи, че се касае до дадено от Общински съвет – В. съгласие за извършване на търговска сделка, която се регулира от ТЗ, а не от ЗПСК, което означава, че е отсъствала необходимост това съгласие да бъде давано по някакъв специален ред, които да е уреден в ЗПСК. Последният е приложим само в хипотези на разпореждания ставаци чрез продажба на активи. Непаричната вноска обаче съставлява особен вид отчуждаване на актив в полза на учредявано или вече учредено юридическо лице в

изпълнение на задължение поето от участник в търговското дружество към самото дружество. На последно място по повод на възражението че решението на Общински съвет – В. за извършването на коментирания непарична вноска от акции в капитала на ответника е нищожно, защото е извършено при нарушение на изискването на чл. 34, ал. 4 ЗОС, от ответника се поддържа, че в случая с разпоредителното действие – извършване на непарична вноска било очевидно, че попада в изключението друг начин уреден в закон, защото такъв начин е уреден с процедурата по чл. 72-73, във връзка с чл. 193 ТЗ.

На 06.10.2023 г. ищецът – ДЪРЖАВАТА, чрез министъра на икономиката и индустрията е депозирал допълнителна искова молба, с която е пояснил и допълнил твърденията си в първоначалната такава и същевременно е изложил съображения по наведените в отговорите на ответните страни доводи и възражения. Най-напред е изтъкнато, че именно министъра на икономиката и индустрията разполага с правомощието да представлява държавата по отношение на защитата на правата върху посочените в исковата молба акции. Това следва от разпоредбите на чл. 13, ал. 1 във връзка с чл. 15 от Закона за публичните предприятия, а така също и от решение на МС от 13.07.2023 г., с което именно на този министър е възложено да извършва всички необходими действия за защита на правата на държавата като акционер в "М.П.П." АД, като в обема на тези права влиза и упражняването на правото на иск по чл. 71 ТЗ.

По същество относно правата защитавани с иска по чл. 71 ТЗ от ищеца се поддържа, че дарението извършено през 2016 г. има за предмет разпореждане с акции, които са собственост на държавата. Сочи се, че от една страна за тази сделка липсва основание, защото МС не разполага с подобно правомощие, а така също посредством нея се стига до резултат – заобикаляне на закона /ЗПСК/, защото разпореждането с акции притежавани от държавата не е сторено по предвидения за това законов ред, в т.ч. е пренебрегнато ограничението за разпореждане на права върху акции и дялове в определени дружества, сред които е и "М.П.П." АД. Маркирано е, че имуществото на държавата трябва да се управлява и да бъде предмет на разпореждане при съблюдаване на изрично установени в закона ред и условия. Тези правила са установени в ЗДС, когато става въпрос за вещи и в ЗПСК в хипотеза, че се касае до права на държавата в търговски дружества. Ако тези правила не бъдат следвани при извършването на сделки с участието на държавата, то те са сключени при липсващо основание. Подчертано е, че дарението не е сред предвидените способности за разпореждане с държавно участие в търговски дружества, като липсата на изрична уредба за подобен способ за разпореждане от държавата показва, че е налице забрана за безвъзмездно прехвърляне на такива права. В този контекст има изрично изброяване в ЗДС на безвъзмездни сделки, за които се приема, че по някакъв начин обслужват обществен интерес и то в лицето на конкретни правни субекти, съответно в други хипотези те нямат възможност да излязат от тези законови рамки. В случая с оспорваната сделка според ищеца е преследвано и постигнато заобикаляне на специалните правила разписани в ЗПСК уреждащи приватизацията на държавното участие в търговски дружества. Нещо повече впоследствие Община В. без да се съобразява с правилата на ЗПСК се разпорежда с акциите предмет на безвъзмездното прехвърляне в полза на частно дружество, като ги апортира в неговия капитал. По отношение изваждането на "М.П.П." АД от забранителния списък за приватизация установен с нормата на чл. 3, ал. 1 ЗПСК означавало единствено, че държавното участие в това дружество е допустимо да бъде обект на приватизация, но правилата на ЗПСК относно разпореждането с това участие са приложими на общо основание. В допълнение е посочено, че изключването на "М.П.П." АД от списъка по приложение 1 към ЗПСК е последица единствено от това, че държавното участие в капитала на коментираното дружество в определен момент /2013 г./ е спаднало под нормативно

установения размер от 50 %. Независимо от това установените в Стратегията за развитие на дружеството изисквания остават, като ограничения в правния мир и съставляват пречка за държавата да се разпорежда с акциите от капитала на "М.П.П." АД. Изтъква се, че посочената стратегия е приета от МС в изпълнение на законова делегация произтичаща от ЗПСК, като тя обвързва МС за бъдещите му действия отнасящи се до акциите в "М.П.П." АД, докато последвалото решение на МС от 29.07.2016 г. не е взето на предвидено в закона годно правно основание, което го прави порочно и засяга неговата валидност. На следващо място по отношение на периода на действие на стратегията от ищеца се поддържа, че същата е запазила действието си и след изтичането на срока ѝ – 2010 г. В това число и към 2016 г., а и понастоящем общественият интерес от управление на държавното участие в "М.П.П." АД продължава да е налице, а оттам и заложените в стратегията стандарти за охрана на този интерес продължават да важат, доколкото стратегията не е изрично отменена. Предвид това предприетото през 2016 г. разпореждане с акции е нищожно. Развити са аргументи относно приложението на общия принцип установяващ, че това което не е изрично забранено от закона е позволено, като е обърнато внимание, че същия не намира такова директно приложение, когато се касае до дейността на публично-правните субекти и правоотношенията, в които те встъпват. Предвид това всяко излизане на държавен или общински орган на управление от възложената му със закон компетентност резултира в нищожност на съответният акт. В този смисъл разпореждането на МС с акциите в "М.П.П." АД е действие излизащо извън законовите му правомощия, което го прави и нищожно. Посоченото важи и за сключването на договора за безвъзмездно прехвърляне на акции от 2016 г., като същият няма как да намери основание в един нищожен акт – какъвто е решението на МС от 29.07.2016 г. Ищецът продължава да смята, че държавата е лишена от възможността свободно да дарява притежавано от нея имущество, независимо от липсата на изрична забрана за това. Същественото е, че липсва изрична уредба, която да допуска осъществяването на подобен вид сделка – безвъзмездно прехвърляне на акции, респективно когато държавен орган пристъпи към извършване на действие насочено към сключване на подобна сделка, то тогава е налице опорочаване на сделката до степен на нейната нищожност. В случая с използването на договора за дарение, като способ за прехвърляне на права на държавата върху държавно участие в дружество е допуснато заобикаляне на специалните правила установени в ЗПСК. Това е било именно и целта на страните по сделката, като тя очевидно се потвърждава с последвалите действия на ответната община, които са насочени към прехвърляне на акциите от капитала на "М.П.П." АД в полза на ответника „П.Т.“ АД.

Що се касае до направеното от ответните страни възражение за придобиване на акциите в "М.П.П." АД по давност най-напред се маркира, че не е ясно в какво му качество ответника - „П.Т.“ АД, доколкото към момента акциите продължават по силата на извършените вписвания в книгата на акционерите и в „ЦЕНТРАЛЕН ДЕПОЗИТАР“ АД да имат за носител Община В.. По отношение на упражненото от общината възражение за наличие на този евентуален оригинален способ за придобиване на собствеността върху акциите от ищеца се аргументира, че правилата на ЗС относно института на придобиваната давност важат само за вещи, но не и за безналични акции. В подкрепа на тази си позиция ищецът развива съответните доводи, като се прави позоваване и на съдебна практика. Ако обаче се допусне, че акциите могат да бъдат предмет на придобиване при осъществено давностно владение, то отсъствало основание да се прилагат правилата за добросъвестно владение заложи в чл. 79, ал. 2 ЗС. Напомня се, че държавата, която се е разпоредила с акциите действително е техен собственик, но сделката с която това е направено страда от порок водещ до нейната нищожност, което означава, че тя не може да се възприеме като

основание годно да направи приобретателя собственик на дарените акции. В допълнение обратното на изложеното от ответните страни държавата, чрез министъра на икономиката е предприемала действия към реституиране на акциите, като в тази насока Общинския съвет – В. е приел решение през 2017 г. за обратно прехвърляне на акциите в полза на държавата, но то не е било приведено в изпълнение от кмета на ответната община.

На следващо място в допълнителната си искова молба ищецът прави пояснение и относно предявения за разглеждане иск за нищожност на едностранното волеизявление на Община В. свързано с апортирането на акциите от капитала на "М.П.П." АД в капитала на „П.Т.“ АД, което е опорочено поради невъзможния си предмет, респективно поради противоречието му на закона. Прави се уточнението, че апортът е сделка, която включва волеизявление на лицето, което извършва непаричната вноска, което волеизявление е последвано от друго волеизявление за нейното приемане от дружеството, в което същата ще бъде внесена. Тези волеизявления могат да бъдат атакувани с упражняване на иск за нищожност по общите правила на чл. 26 ЗЗД с позоваване на различните видове пороци. Пречка за упражняване на такъв иск според ищеца не би могло да бъде липсващото вписване на апорта в ТР по партидата на приемащото дружество, защото държавата разполага със защитим интерес от оспорване действителността на едностранното волеизявление на Община В. свързано с апортирането на акциите, доколкото ответната община предприема действия за разпореждане с права, които не ѝ принадлежат, а принадлежат на ищеца. Евентуално вписване на увеличението на капитала на ответника - „П.Т.“ АД с акциите в "М.П.П." АД под формата на непарична вноска, което ще създаде доверие в ТР на трето лица относно легитимацията на приемащото дружество „П.Т.“ АД и евентуално ново прехвърляне на акциите в тяхна полза ще затрудни значително действителния собственик да установи правата си върху тях, доколкото ще е необходимо исквата защита са се насочи и спрямо тези трети лица.

Пороците на изявлението на Община В. по чл. 73, ал. 1 ТЗ се обуславяли от това, че същата в качеството ѝ на субект на правото участва в гражданския оборот, но съблюдавайки нормативните правила и в само доколкото същите позволяват това. В този порядък ЗОС разписвал ясни изисквания при извършване на разпоредителни сделки с общинско имущество. Обратно сделки, които не са изрично предвидени в ЗОС не могат да бъдат извършвани, респективно ако това бъде направено то те биха противоречали на закона. Направено е разграничение между решение, което Общински съвет – В. е оправомощен да взема съобразно ЗМСМА и съгласието по чл. 73, ал. 1 ТЗ, което по същността си е гражданскоправна сделка, като и за двата акта в еднаква степен се прилагат изискванията да съответстват на закона. Отбелязано е, че решенията на общинските съвети, които се вземат по реда на ЗМСМА са административни актове, като те също могат да страдат от порок – нищожност, като при позоваване на подобен порок в пределите на установения в чл. 18 ГПК косвен контрол за валидност гражданският съд е длъжен да разгледа и се произнесе по него. Съответно съгласието по чл. 73, ал. 1 ТЗ на кмета на Община – В. за извършването на непаричната вноска е подчинено на правилата уреждащи общия режим за нищожност на сделките установен в ЗЗД. Следователно ако решението на Общински съвет – В. за извършване на непаричната вноска е опорочено до степен на нищожност, то същото не може да придаде валидност на волеизявлението на кмета на общината направено по чл. 73, ал. 1 ТЗ. В допълнителната си искова молба ищецът продължава да смята, че оспорваната едностранна сделка е предприета при пряко нарушение на специални законови правила установени в ЗПСК, в чл. 54, ал. 3 ЗДС, както и тези разписани в чл. 51б, ал. 1 и ал. 2 ЗОС. Нямало опора в твърденията на ответника, че в случая ТЗ се явявал специален закон спрямо ЗПСК. Съотношението на двата закона било обратното,

а именно ЗПСК е този уреждащ по-тесен кръг от обществени отношения /приватизация на държавни и общински участия в търговски дружества/ и допълва правилата на ТЗ по отношение на този предмет на регулиране. Освен това според ищеца ТЗ не е специален закон и по отношение на ЗОС, който е нормативен акт уреждащ управлението на общинското имущество.

В обобщение ищецът желае постановяване на решение, с което съдът да приеме за доказани и двата предявени за разглеждане иска и да ги уважи.

В срока по 373 ГПК ответникът и ТЛП - „П.Т.“ АД на 24.10.2023 г. се възползва от процесуалното си право да депозира допълнителен отговор. С него изцяло поддържа първоначалния си такъв и оспорва всички изложени от ищеца в допълнителната искова молба фактически твърдения. Непроменено остава становището на този ответник отнасящо се до процесуалната легитимация на ищеца, а именно, че същия не я е упражнил надлежно, защото в случая държавата следва да се представлява по реда на чл. 31, ал. 1 ГПК от министъра на финансите, а не от този на икономиката. Развити са подробни съображения, в които се акцентира над това, че ЗДС, ЗОС, ЗПП, ТЗ и ПЗР на ЗППДООП липсват разпоредби, които да предоставят на министъра на икономиката и индустрията представителна власт по отношение на Държавата относно процесуална защита в производството по ГПК на сочената от ищеца – държавна собственост /акции в капитала на "М.П.П." АД/. Сочи се, че това дружество няма характеристиките на публично предприятие по смисъла на чл. 2, ал. 1 от специалния закон, защото държавното участие в капитала му не надвишава 50 %. Отбелязва се и това, че в ангажираното РМС № 471 от 13.07.2023 г. няма възлагане на процесуално представителство на държавата от министъра на икономиката пред съд. Освен това изключенията по чл. 31, ал. 1 ГПК могат да бъдат предвидени само със закон, но не и с актове на МС.

По същество ответникът и ТЛП - „П.Т.“ АД се спира поотделно на предявените за разглеждане два иска. Така по първия предявен иск с правно основание чл. 71 ТЗ се изказват становища и оспорвания по изложените от ищеца пороци засягащи валидността на основанието ползвано от Община В. за придобиване на акциите в капитала на "М.П.П." АД отнасящи се както до решението на МС за тяхното безвъзмездно прехвърляне, така и до самия договор, с което това е направено през 2016 г. Поддържа се, че нищожност на РМС от 2016 г., поради противоречие на същото с нормата на чл. 3, ал. 1 ЗПСК не е налице, а аргументите изложени в ДИМ продължават да бъдат неясни и вътрешно противоречиви. В допълнителния отговор са коментирани и допълнително изказаните от ищеца доводи относно същността и действието на приетата през 2006 г. Стратегия за развитие на "М.П.П." АД, като е изразено несъгласие, че същата има приложение и след приключване на периода на нейното действие, защото била приета с акт в приложение на законова делегация дадена на МС. На следващо място „П.Т.“ АД продължава да оспорва изцяло всички сочени от Държавата пороци за нищожност на Решението на МС от 29.07.2016 г. изводими от нормативните правила разписани в Закона за държавната собственост, като препраща към вече приведените от него съображения в първоначалния отговор на ИМ. В допълнителния отговор е направена бележка, че в ДИМ ищеца е въвел пет нови основания за нищожност на Решението на МС от 29.07.2016 г., като в случая, че съдът прецени да се занимае и с тях, то следва да съобрази това, че се касае до разпореждане с имущество, което има статута на частна държавна собственост, респективно оспорвания акт на МС, с който се дава съгласие за прехвърляне на акции от капитала на "М.П.П." АД в полза на Община В. попада изцяло в обхвата на оперативната самостоятелност на този висш изпълнително-разпоредителен орган на държавата. В този контекст се сочи, че с решението е упражнено правомощие на МС произтичащо непосредствено от конституционната норма на чл. 106, във връзка с чл. 5 от

Конституцията на Р. България, което означава, че е налице правна невъзможност при липса на пряка законова забрана относно прехвърляне по безвъзмезден начин на акции притежавани от държавата, правомощията на МС да бъдат тълкувани ограничително до степен решение на МС от 29.07.2016 г. да се възприема за акт покриващ законовите изисквания за нищожност. Що се касае до поддържани от ищеца порок на Решението на МС от 29.07.2016 г. състоящ се в това, че с него се постига заобикаляне на закона е маркирано, че порока по чл. 26, ал. 1, пр. 2 ЗЗД не може да бъде постигнат чрез нищожни актове, защото вече ще се е проявило основанието по чл. 26, ал. 1, т. 1 ЗЗД, което би направило невъзможно реализирането на друг порок. И тук е отбелязано, че с ДИМ ищеца прави опит да въведе нови основания за опорочаване на решението на МС, които са ориентирани към пороци водещи до нищожност уредена чл. 26, ал. 1, пр. 2 ЗЗД, като изтъква, че ако същите бъдат приети за пояснения към вече определения с ИМ предмет на делото, то страната ги оспорва, като страната подчертава, че ще взема отношение по тях с бележките си по същество. От „П.Т.“ АД продължава да бъде поддържано придобиването на акциите от Община В. при условията на евентуалност и чрез института на давностното владение. Смята, че този способ за придобиване е юридически възможен и по отношение на акции, като възразява по аргументите на ищеца развити в обратна насока.

По вторият предявен за разглеждане иск за нищожност на волеизявлението на Община В. за внасяне на процесните акции в капитала на „П.Т.“ АД от дружеството изцяло се поддържат вече развитите аргументи за недопустимост на подобна искова защита. При условията на евентуалност ако така предявения иск се прецени за допустим от съда, то ответника препраща към вече изказаните в отговора съображения за неговата неоснователност, доколкото липсват пороци във волеизявлението на Община В. за направата на непаричната вноска. По въведените нови доводи с ДИМ от „П.Т.“ АД се посочва, че по същността си и те са неоснователни, като подчертава, че ще се занимае с излагане на подробни аргументи по тях в становището си по същество на спора.

В обобщение от „П.Т.“ АД се иска първия предявен иск да бъде отхвърлен, поради неговата неоснователност, съответно производството по вторият такъв да бъде прекратено, поради неговата недопустимост, респективно ако искът се прецени за допустим, то същият да бъде отхвърлен, поради неговата неоснователност.

В срока по 373 ГПК ответникът „М.П.П.“ АД на 24.10.2023 г. се възползва от процесуалното си право да депозира допълнителен отговор. С него изцяло поддържа първоначалния си такъв и оспорва всички изложени от ищеца в допълнителната искова молба фактически твърдения. Споделя се становището на другите двама ответника, което се отнася до процесуалната легитимация на ищеца, а именно, че същия не я е упражнил надлежно, защото в случая държавата следва да се представлява по реда на чл. 31, ал. 1 ГПК от министъра на финансите, а не от този на икономиката.

По същество ответникът „М.П.П.“ АД продължава да поддържа всички свои аргументи изразени в отговора му относно неоснователност на предявения с основание чл. 71 ТЗ иск за установяване качеството акционер на ищеца, като същевременно оспорва всички изложени в ДИМ твърдения и възражения отнасящи се до материалните предпоставки от фактическия състав на правото защитавано с този иск. Присъединява се към всички наведени от Община В. и от „П.Т.“ АД възражения, като сочи, че те са основателни, в това число при условията на евентуалност намира за реализиран и фактическия състав на оригинерното придобивно основание настъпило в правната сфера на ответната община по отношение придобиването на акциите в капитала на „М.П.П.“ АД. Ответникът се е спрял изрично на действието на приетата стратегия за развитие и реструктуриране на дружеството, като отбелязва, че тя има

период на действие от четири години /2006-2010г./, като след това същата следва да се смята, че е изгубила приложението си. Оponира се по това, че стратегията е приета въз основа на законова делегация – чл. 3, ал. 7 /сега ал. 9/ ЗПСК. Застъпва се виждане, че и двете решения на МС – това от 10.11.2006 г., с което е приета обсъжданата стратегия и това от 29.07.2016 г., с което е взето решение за дарение на акциите са актове от една и съща степен и с една и същата нормативна сила, доколкото са взети на основание чл. 8, ал. 1 от Правилника за реда и упражняване на правата на държавата в търговските дружества с държавно участие в капитала. Следователно и двете решения на МС са проявили своите правни последици, като вторият по време е предизвикал отмяна/изменение на първия. В заключение от ответника „М.П.П.“ АД се иска отхвърляне на първия предявен за разглеждане иск имащ за предмет, че ищецът притежава качеството акционер, като носител на правата върху 16 314 400 броя поименни безналични акции, представляващи 29 % от капитала му, доколкото същия е недоказан в своето основание.

На 01.11.2023 г. и ответника – Община В. се възползва от правото си да подаде допълнителен отговор по допълнителната искова молба на ищеца. С него представителят на общината опонира по процесуалната легитимация на министъра на икономиката и индустрията да представлява в настоящото производство Държавата, като смята, че в случая е приложимо общото процесуално правило на чл. 31, ал. 1 ГПК, съответно в друг закон не е предвидено нещо различно, в това число, че процесуалното представителство по защита на конкретните права е поверено на министъра на икономиката и индустрията. Анализирани са и разпоредбите, които ищецът е ползвал в подкрепа на тезата си, че именно министъра на икономиката и индустрията е представителя на Държавата, в чиято компетентност е да упражни процесуалното й представителство в настоящото производството, като са противопоставени аргументи, че подобна легитимация не може да бъде изведена от същите. Отделено е специално внимание, че в случая компетентност не може да бъде черпена от Закона за публичните предприятия, защото „М.П.П.“ АД няма характеристиката на такова по смисъла на чл. 2, ал. 1, т. 1.

По същество относно първия предявен за разглеждане иск от Община В. изцяло се поддържа вече изказаната по делото позиция за неоснователност на същия с цялата група от оспорвания на въведени с първоначалния отговор на ИМ. Възражава се по всички твърдения на Държавата, че тя има качеството на собственик върху 16 314 400 броя поименни безналични акции, представляващи 29 % от капитала на „М.П.П.“ АД. Посочва се, че както решението на МС от 29.07.2016 г., така и сключения впоследствие договор за дарение на тези акции са валидни и обвързващи страните действия. Те не страдат от сочените от ищеца нарушения, в т.ч. тези въведени с допълнителната искова молба. От ответника се припознават всички въведени от „П.Т.“ АД възражения. Прави се позоваване, че и решението на МС от 2016 г. и договора за дарение имат своето правно основание, защото Министерски съвет е действал в обхвата на своите конституционни правомощия – чл. 106 от Конституцията. С извършеното разпореждане няма заобикаляне на правилата на ЗПСК. В последния няма въведени забрани във възможността държавата да извършва безвъзмездни разпореждания с притежавани от нея акции в дружества с държавно участие в полза на общини. Като невярно се квалифицира твърдението на ищеца, че в ЗПСК са регулирани изчерпателно правилата за разпореждане с държавно участие в търговските дружества, защото посочения нормативен акт дава уредба единствено за случаите на продажба на дялове и акции и то в полза на точно определени субекти. Следователно всички останали сделки на разпореждане с акции на държавата от търговски дружества – апорт, дарение и други се уреждат от общите правила за съответния вид сделки. По отношение засягането на обществения интерес от извършеното разпореждане с акции

от държавата в полза на ответната община се изтъква, че същият не е релевантно обстоятелство при преценка валидността на осъщественото дарение и последиците от него. Възражава се по довода на ищеца, че придобиването на акциите през 2016 г. от Община В. е преследвало единствено като краен резултат тези акции да бъдат прехвърлени впоследствие от общината в полза на трето лице, в случая на „П.Т.“ АД. Опонира се по това, че стратегията е приета въз основа на законова делегация – чл. 3, ал. 7 /сега ал. 9/ ЗПСК. Застъпва се виждане, че и двете решения на МС – това от 10.11.2006 г., с което е приета обсъжданата стратегия и това от 29.07.2016 г., с което е взето решение за дарение на акциите са актове от една и съща степен и с една и същата нормативна сила, доколкото са взети на основание чл. 8, ал. 1 от Правилника за реда и упражняване на правата на държавата в търговските дружества с държавно участие в капитала. Следователно и двете решения на МС са проявили своите правни последици, като вторият по време е предизвикал отмяна/изменение на първия. В условията на евентуалност ответната община продължава да поддържа, че ако се приеме, че не е придобила собствеността върху обсъжданите акции въз основа на сделка, то тогава тя е станала титуляр на правата върху тях, поради изтекла в нейна полза давност. Последният институт не бил приложим само спрямо придобиването на вещи, а и за акции.

По вторият предявен за разглеждане иск за нищожност на волеизявлението на Община В. за внасяне на процесните акции в капитала на „П.Т.“ АД от Община В. изцяло се поддържат вече развитите аргументи за недопустимост на подобна искова защита. При условията на евентуалност ако така предявения иск се прецени за допустим от съда, то ответника препраща към вече изказаните в отговора съображения за неговата неоснователност, доколкото липсват пороци във волеизявлението на Община В. за направата на непаричната вноска. Акцентира се, че изявлението по чл. 73, ал. 1 ТЗ за внасяне на акциите в капитала на „П.Т.“ АД не страда от пороци, които да го правят нищожно. Същото е в пълно съответствие на нормативните изисквания установени в разпоредбите на ЗОС, като няма допуснати нарушения в разписаните изисквания при предприемане на действия на разпореждане с общинско имущество. Посоченото се отнасяло и за решението на Общински съвет В. взето на 10.12.2021 г. Отрича се наличие на каквото и да е нормативно ограничение за разпореждането с акциите в капитала на „М.П.П.“ АД от страна на Община В., било в ЗПСК, ЗДС или ЗОС. Настоява се, че процедурата по извършване на непарична вноска /апорт/ в капитала на дадено търговско дружество е детайлно уредена в ТЗ и именно тя е приложима, когато се пристъпва към извършването на подобно разпореждане с имуществени права. Общинският съвет разполага с правомощието по реда на чл. 21, ал. 1, т. 8 ЗМСМА, във връзка с чл. 73, ал. 1 ТЗ да вземе решение за извършването на непарична вноска с притежавани от общината – права, в случая акции от капитала на търговско дружество, съответно е спазена уредената в ТЗ процедура за внасянето на непаричната вноска в капитала на „П.Т.“ АД. Отрича се с тези действия да е бил нарушен обществен интерес, каквито съображения се излагат от Държавата в ИМ. Обръща се внимание, че срещу непаричната си вноска Община В. придобива друг равностоен актив – определен брой акции от увеличения капитал на приемащото дружество. В заключение от ответника Община В. се иска отхвърляне на първия предявен за разглеждане иск имащ за предмет, че ищецът притежава качеството акционер, като носител на правата върху 16 314 400 броя поименни безналични акции, представляващи 29 % от капитала му, както и прекратяване на производството по втория предявен иск, поради това, че същият е недопустим, респективно и неговото отхвърляне поради недоказаност на основанието му.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и като взе предвид становищата и доводите на страните

намира за установено следното:

При извършена по електронната партида на ответника „М.П.П.“ АД справка, в това число и по фирмено дело № 80/1993 г. образувано и водено по описа на Окръжен съд – Пловдив се установява следното :

С решение от 07.01.1993 г. постановено от Окръжен съд – Пловдив по ф.д. № 80/1993 г. е осъществено вписване в регистъра на акционерните дружества при Пловдивски окръжен съд на еднолично търговско дружество – „П.П.“ АД-Пловдив, като същото има за предмет на дейност : организиране на международни панаири и изложби на български и чуждестранни фирми в страната и чужбина; конгресни и научно-технически прояви; търговия в страната и чужбина; представителна дейност на сродни организации; рекламна, информационна и издателска дейност. Капиталът на дружеството е държавно имущество в размер на 633 877 хил. лв. разпределен в 633 877 броя акции, всяка с номинална стойност от по 1000 лв., като дружеството поема всички активи и пасиви на държавната фирма – „П.П.“ – Пловдив.

С решение от 11.05.1993 г. постановено от Окръжен съд – Пловдив по ф.д. № 80/1993 г. е извършено вписване на промяна в наименованието на дружеството, като същото от ЕАД „П.П.“-Пловдив е преименувано на „М.П.“ ЕАД – Пловдив.

С решение от 20.06.2000 г. постановено от Окръжен съд – Пловдив по ф.д. № 80/1993 г. е извършено вписване на вливане в „М.П.“ ЕАД – Пловдив на дружеството – „П.“ ЕООД с всичките му активи и пасиви към 31.03.2000 г., както и увеличение на капитала на „М.П.“ ЕАД – Пловдив от 633 827 лв. на 1 312 557 лв., като същия е разпределен в 1 312 557 броя поименни акции с номинална стойност от по 1 лв. всяка, чрез издаването на нови 678 730 броя поименни акции с номинална стойност от по 1 лв. всяка.

С решение от 27.06.2002 г. постановено от Окръжен съд – Пловдив по ф.д. № 80/1993 г. е извършено вписване на промяна във вида акции емитирани от „М.П.“ ЕАД – Пловдив – от поименни такива в безналични.

С решение от 20.12.2002 г. постановено от Окръжен съд – Пловдив по ф.д. № 80/1993 г. е извършено вписване на едновременно намаляване и увеличаване на капитала на „М.П.“ ЕАД – Пловдив от 1 312 557 лв. разпределен в 1 312 557 броя акции на 1 288 585 лв. разпределен в 1 288 585 броя акции, съответно от 1 288 585 лв. разпределен в 1 288 585 броя акции на 1 312 557 лв. разпределен в 1 312 557 броя акции.

С решение от 14.01.2003 г. постановено от Окръжен съд – Пловдив по ф.д. № 80/1993 г. е извършено вписване на увеличение на капитала на „М.П.“ ЕАД – Пловдив от 1 312 557 лв. на 9 124 827 лв. разпределен в 9 124 827 броя акции, всяка на стойност от по 1 лв., като увеличението в размер на 7 812 270 лв. е за сметка на фонд „Резервен“.

С решение от 15.11.2006 г. постановено от Окръжен съд – Пловдив по ф.д. № 80/1993 г. е извършено вписване на увеличение на капитала на „М.П.“ ЕАД – Пловдив от 9 124 827 лв. на 28 463 162 лв. разпределени в 28 463 162 броя безналични акции, всяка на стойност от по 1 лв., като увеличението в размер на 19 338 335 лв. е за сметка на фонд „Резервен“.

С решение от 21.12.2006 г. постановено от Окръжен съд – Пловдив по ф.д. № 80/1993 г. е извършено вписване на увеличение на капитала на „М.П.“ ЕАД – Пловдив от 28 463 162 лв. на 43 086 833 лв. разпределен в 43 086 833 безналични акции с номинална стойност от 1 лев всяка, чрез издаване на нови 14 623 671 броя обикновени безналични акции с право на глас записани изцяло и представляващи апортна вноска на право на собственост върху недвижими имоти направена от „П.Т.“ АД, като е

вписана и промяна във фирменото наименование на дружеството от „М.П.“ ЕАД на „М.П.П.“ АД.

С решение от 23.03.2007 г. постановено от Окръжен съд – Пловдив по ф.д. № 80/1993 г. е извършено вписване на увеличение на капитала на „М.П.П.“ АД от 43 086 833 лв. на 56 256 550 лв. разпределен в 56 256 550 безналични акции с номинална стойност от 1 лев всяка, чрез издаване на нови 13 169 717 броя обикновени безналични акции с право на глас записани изцяло и представляващи направени непарична и парична вноски от „П.Т.“ АД, както и непарична вноски от Република България, чрез министъра на икономиката и енергетиката.

Видно от решение № 773 от 10.11.2006 г. Министерски съвет на Р. България са взети решения, както следва : за приемане на Стратегия за развитие и реструктуриране на „М.П.“ ЕАД – Пловдив; даване на съгласие министъра на икономиката и енергетиката в качеството му на упражняващ правата на държавата, като едноличен собственик на капитала на „М.П.“ ЕАД да вземе решение за увеличаване капитала на дружеството чрез извършване на непарична и/или парична вноски от посочено от Общинския съвет на Община Пловдив дружество при спазване на следните условия : държавното участие в капитала на „М.П.“ ЕАД да не бъде по-малко от 51 на сто; оценката на непаричната вноски да се извърши при спазване на разпоредбата на чл. 72 ТЗ, като акционерното участие на определеното с решение на Общинския съвет на Община Пловдив дружество /“П.Т.“ АД – Пловдив/, вкл. дела на реституционните претенции не може да бъде повече от 49 на сто от капитала на „М.П.“ ЕАД; определяне от лицензиран оценител на реалната стойност на имуществото на „М.П.“ ЕАД, с цел постигане съпоставимост на стойността на притежаваното от „М.П.“ ЕАД, имущество със стойността на непаричната вноски, която ще бъде направена от определеното от Общинския съвет на Община Пловдив дружество; както и това, че в Устава на „М.П.“ ЕАД следва да се предвиди, че не може да се намалява акционерното участие на държавата, както и да се извършват изменения и допълнения на устава на дружеството без предварително съгласие на държавата, докато е акционер, дадено от съответния министър, упражняващ правата на държавата съобразно отрасловата му компетентност.

Приложена за доказателство е и приетата от Министерски съвет Стратегия за развитие и реструктуриране на „М.П.“ ЕАД – Пловдив, като същата е предвидено да уреди тези процеси в периода от 2006 г. до 2010 г. В раздел I V – Модел за реструктуриране на капитала е предвидено, че поради специфичните функции на дружеството и с оглед максимално гарантиране интересите на държавата и отчитане интересите на община Пловдив се предлага частично реструктуриране на капитала му с оглед реализиране на следния модел в структурата му : не по-малко от 51 % държавна собственост и не-повече от 49 % общинска и частна собственост. В раздел VI – Реструктуриране на собствеността. Процедура в стратегията е уредено, че реструктурирането на „М.П.“ ЕАД следва да стане чрез увеличаване на неговия капитал с непарична вноски осъществена или от Община Пловдив или от дружество в сферата на търговията и услугите, което е регистрирано по ТЗ, в което община Пловдив има преобладаващо участие /над 50 на сто/.

С решение № 623 от 29.07.2016 г. на Министерски съвет на Р. България е взето решение за даване на съгласие за безвъзмездно прехвърляне от Държавата, чрез министъра на икономиката на собствеността върху притежаваните от държавата 27 921 785 броя безналични акции с номинална стойност от 1 лев всяка, представляващи 49,63 % от капитала на „М.П.П.“ АД, както следва : а) на Община Пловдив – 11 607 385 броя акции, представляващи 20,63 % от капитала на „М.П.П.“ АД и б) на Община В. – 16 314 400 броя акции, представляващи 29 % от капитала на

„М.П.П.“ АД. Сключването на договорите за безвъзмездното прехвърляне на собствеността относно двата пакета от акции в полза на всяка от посочените две общини е възложено на министъра на икономиката. Изрично е предвидено, че решенията по т. 1 и т. 2 влизат в сила ако Общинските съвети на Община Пловдив, съответно на Община В. вземат решения за даване на съгласие за безвъзмездното придобиване от общините на акциите по т. 1 и след получаване на съгласие от Агенцията за приватизация и следприватизационен контрол по чл. 28, ал. 7 от ЗПСК.

Според приложен и приет за доказателство Протокол № 10 от заседание, което е проведено 04.08.2016 г. се констатира, че Общински съвет – В. е взел решение на посочената дата, че дава съгласие за безвъзмездно придобиване от Община В. на 16 314 400 броя акции, представляващи 29 на сто от капитала на „М.П.П.“ АД, като е възложено на кмета на Община В. да сключи договор за безвъзмездно прехвърляне на собствеността върху посочените акции с министъра на икономиката, както и да извърши всички правни и фактически действия за регистрацията на така придобитите акции в Централен депозитар.

С протоколно решение № 4274 от 24.08.2016 г. на свое заседание Изпълнителния съвет на Агенция за приватизация и следприватизационен контрол е взел решение, че не възразява да бъде намалено държавното участие в капитала на „М.П.П.“ АД с оглед взето решение № 623 от 29.07.2016 г. на Министерски съвет на Р. България.

Представен е договор № 101/09.09.2016 г. за безвъзмездно прехвърляне на 16 314 400 поименни акции, представляващи 29 % от капитала на „М.П.П.“ АД, като с него между ДЪРЖАВАТА, чрез министъра на икономиката и Община В., представлявана от кмета е постигнато общо съгласие за това ДЪРЖАВАТА безвъзмездно да прехвърли в полза на Община В. 16 314 400 броя акции, представляващи 29 на сто от капитала на „М.П.П.“ АД, като Община В. е приела да ги получи заедно с всички произтичащи от тях права и задължения.

Според приложен и приет за доказателство Протокол № 18 от заседание, което е проведено 02.05.2017 г. се констатира, че Общински съвет – В. е взел решение на посочената дата, че дава съгласие по чл. 28, ал. 7 от Закона за приватизация и следприватизационен контрол за безвъзмездно прехвърляне от Община В. на Държавата, чрез министъра на икономиката на 16 314 400 поименни акции, всяка от които с номинална стойност от 1 лев, представляващи 29 % от капитала на „М.П.П.“ АД заедно с произтичащите от това права и задължения, като е възложено на кмета на Община В. да сключи договор за безвъзмездно прехвърляне на собствеността върху акциите с министъра на икономиката, както и да извърши всички други правни и фактически действия за прехвърлянето на акциите.

Според приложен и приет за доказателство Протокол № 22 от заседание, което е проведено 10.12.2021 г. се констатира, че Общински съвет – В. е взел решение на посочената дата, че дава съгласие Община В. да стане акционер в „П.Т.“ АД – гр. Пловдив и да апортира в капитала на „П.Т.“ АД – гр. Пловдив, притежаваните от Община В. 16 314 400 обикновени поименни безналични акции с право на глас в общото събрание на акционерите с номинал на всяка една акция от по 1 лев, от капитала на „М.П.П.“ АД при съответното приложение на разпоредбите и процедурите по чл. 72 ТЗ за оценяването им, чл. 73 ТЗ за внасяне на непаричната вноска и съответните процедури за увеличаване на капитала на „П.Т.“ АД – гр. Пловдив със стойността на апортираните от Община В. акции, съгласно определената пазарна стойност на непаричната вноска по изготвеното заключение по оценителската експертиза на вещите лица и която стойност е в размер на 16 314 400 лв., на която съответстват 16 314 400 броя акции с номинална стойност от по 1 лев от капитала на „П.Т.“ АД – гр. Пловдив. Във връзка с изпълнението на решението е възложено на

кмета на Община В. да предприеме всички фактически и правни действия. Решението е подкрепено от 28 члена на Общински съвет – В., като против него са гласували 15 члена, а 5 са се въздържали. При гласуването 3-ма члена на общинския съвет са отсъствали.

Съгласно Протокол от Извънредно общо събрание на акционерите на „П.Т.“ АД, с ЕИК *****, което се е провело на 09.01.2023 г. в гр. Пловдив е взело решение за увеличаване капитала на „П.Т.“ АД, с ЕИК ***** от 177 984 899 лева на 194 299 299 лева, чрез издаване на нови 16 314 400 лв. броя нови обикновени налични поименни акции с право на глас в общото събрание на акционерите, всяка от които с номинална стойност 1 лев и под условие, че новите акции се запишат от определено лице – Община В. на определена цена – 1 лев за всяка нова акция, с непарична вноска представляваща 16 314 400 броя обикновени безналични поименни акции с право на глас в общото събрание на акционерите, всяка една с номинал от по 1 лев от капитала на „М.П.П.“ АД, с ЕИК *****, оценена по реда на чл. 72, ал. 2 ТЗ от три вещи лица. Срещу непаричната вноска Община В. има право да запише 16 314 400 броя нови обикновени налични акции с право на глас в общото събрание на акционерите, с номинална и емисионна стойност на всяка една от по 1 лев, от това увеличение на капитала на „П.Т.“ АД, с ЕИК ***** и внесена срещу стойността им като непарична вноска в капитала на „П.Т.“ АД, гр. Пловдив 16 314 400 броя обикновени безналични поименни акции с право на глас в Общото събрание на акционерите, всяка една с номинална стойност от по 1 лев от капитала на „М.П.П.“ АД, с ЕИК *****, оценени по реда на чл. 72, ал. 2 ТЗ на обща стойност от 16 314 400 лв. Срокът за записване на новите акции е 3-дневен от приемане на решението на ОСА на „П.Т.“ АД за увеличаване на капитала чрез подаване на писмено съгласие от Община В. за непарична вноска по чл. 73, ал. 1 ТЗ с нотариална заверка на подписа. Решението за увеличаване на капитала „П.Т.“ АД е прието с гласовете на 100 % на 100 % от представения на събранието капитал от 177 984 899 броя акции.

С решение № 132 от 04.04.2023 г. постановено по т.д. № 25/2023 г. от Окръжен съд – Пловдив, XII състав е отхвърлен предявения от ОБЩИНА ПЛОВДИВ срещу „П.Т.“ АД за отмяна като противоречащи на повелителни разпоредби на закона, а именно на чл. 51б, ал. 2, т. 1 и т. 2 ЗОС, на чл. 28, ал. 7 ЗПСК и на чл. 194, ал. 4 ТЗ на всички решения, взети на проведеното на 09.01.2023 г. в гр. Пловдив извънредно общо събрание на акционерите на „П.Т.“ АД. Решението е влязло в сила на 26.04.2023 г.

По делото е прието за доказателство писмено съгласие по чл. 73 ТЗ за внасяне на непарична вноска от Община В. в капитала на „П.Т.“ АД, с ЕИК *****, което съгласие е с нотариални заверка с рег. № 172/12.01.2023 г. на Нотариус – П. С. на положения подпис от Х.Г.И. /заместник-кмет на Община В., изпълняващ функциите на Кмет на Община В., съгласно Заповед № К-001/11.01.2023 г./ и нотариална заверка с рег. № 173/12.01.2023 г. на Нотариус – П. С. на съдържанието на документа. От съдържанието му се установява, че Х.Г.И. /заместник-кмет на Община В., изпълняващ функциите на Кмет на Община В., съгласно Заповед № К-001/11.01.2023 г./ е манифестирал едностранно волеизявление по смисъла на чл. 73, ал. 1 ТЗ затова, че дава съгласие срещу записаните от Община В., нови 16 314 400 броя обикновени налични поименни акции с право на глас в общото събрание на акционерите с номинална емисионна стойност от по един лев от увеличението на капитала на „П.Т.“ АД, гр. Пловдив от 177 984 899 лева на 194 299 299 лева, чрез издаване на нови 16 314 400 лв. броя нови обикновени налични поименни акции с право на глас в общото събрание на акционерите, всяка от които с номинална стойност 1 лев по реда на чл. 193 и чл. 195 ТЗ и под условие, че новите акции се запишат от определено лице – Община В. на определена цена от по 1 лев за всяка нова акция, съгласно решение от

09.01.2023 г. на Извънредно общо събрание на акционерите на „П.Т.“ АД, с ЕИК *****, Община В. да внесе в капитала на „П.Т.“ АД, с ЕИК *****, като непарична вноска следните безналични акции, собственост на Община В. : 16 314 400 броя обикновени безналични поименни акции с право на глас в общото събрание на акционерите, всяка една с номинал от по 1 лев от капитала на „М.П.П.“ АД, с ЕИК *****. От приобщената към доказателствата Заповед № К-001/11.01.2023 г. на Кмета на Община В. се констатира, че на основание чл. 39, ал. 2 от ЗМСМА, във връзка с ползване на платен годишен отпуск е наредено на 12.01.2023 г. функциите на Кмет на Община В. да се изпълняват от Х.Г.И. – Заместник-кмет на Община В., с всички произтичащи от това права и задължения, съгласно действащото законодателство.

Видно от ангажиран Отказ № 20230116080413/17.01.2023 г. на ДЛР към АВ-ТР, постановен по заявление Г1 с вх. № 20230116080413/16.01.2023 г. е отказано обявяване по партията на „П.Т.“ АД на акт – решение по чл. 194, ал. 4 от ТЗ за отпадане на предимствата на акционерите на дружеството, да участват в увеличение на капитала на дружеството, съгласно решение на извънредно общо събрание на акционерите, проведено на 09.01.2023 г. След обжалване с решение от 27.01.2023 г., което е постановено по т.д. № 43/2023 г. от Окръжен съд – Пловдив, XII състав, Отказ № 20230116080413/17.01.2023 г. на ДЛР към АВ-ТР, постановен по заявление Г1 с вх. № 20230116080413/16.01.2023 г. е бил отменен, поради незаконосъобразност, като е указано на ДЛР да извърши заявеното със заявление Г1 с вх. № 20230116080413/16.01.2023 г. по партията на „П.Т.“ АД.

Видно от ангажиран Отказ № 20230502094731/03.05.2023 г. на ДЛР към АВ-ТР, постановен по Заявление А5 с вх. № 20230502094731/02.05.2023 г. е отказано вписване в ТРЮЛНЦ на увеличение на капитала на дружеството заявител - „П.Т.“ АД с непарична вноска на Община В. с предмет 16 314 400 броя акции от капитала на „М.П.П.“ АД, както и особени условия за прехвърляне на акциите на дружеството, съгласно извънредно общо събрание на акционерите на „П.Т.“ АД от 09.01.2023 г. След обжалване с решение от 15.05.2023 г., което е постановено по т.д. № 256/2023 г. от Окръжен съд – Пловдив, XII състав, Отказ № 20230502094731/03.05.2023 г. на ДЛР към АВ-ТР, постановен по Заявление А5 с вх. № 20230502094731/02.05.2023 г. е бил отменен, поради незаконосъобразност, като е указано на ДЛР да извърши исканото вписване на промените в обстоятелствата, съгласно Заявление А5 с вх. № 20230502094731/02.05.2023 г. по партията на „П.Т.“ АД.

Съгласно извадка от книга на акционерите на „М.П.П.“ АД към 03.05.2023 г. се установява, че емисия акции ISN BG 1100021028, която е с размер от 56 256 550 лв. разпределена в 56 256 550 броя акции с номинал 1 лв., като вписаните в акционерната книга носители на правата върху тях са както следва : 1./ Министерство на икономиката притежаващо 11 607 385 броя акции с право на глас, представляващи 20,63 % от общия брой акции; 2./ „П.Т.“ АД притежаващ 28 330 797 броя акции с право на глас, представляващи 50,36 % от общия брой акции; Община В. притежаваща 16 314 400 броя акции с право на глас, представляващи 29,00 % от общия брой акции, 4./ Г. Л. Г. притежаваща 992 броя акции с право на глас, представляващи 00,00 % от общия брой акции, 5./ Д.Г.Г. притежаващ 1984 броя акции с право на глас, представляващи 00,00 % от общия брой акции и М.К.Г. притежаващ 992 броя акции с право на глас, представляващи 00,00 % от общия брой акции.

Приети за доказателства по делото са шест броя писма, които са изпращани ежегодно през 2017 г., 2018 г., 2020 г., 2021 г., 2022 г. и 2023 г. от Директора на Дирекция „Финансово-стопанска дейност“ при Община В. до „М.П.П.“ АД, като чрез тях с цел необходимост от евентуално коригиране на дяловото си участие в търговски дружества /с процент на участие над 20 %/ Община В. е поискала от „М.П.П.“ АД да й

представи незаверени счетоводни баланси към 31.12.2016 г., 31.12.2017 г., 31.12.2019 г., 31.12.2020 г., 31.12.2021 г. и 31.12.2022 г. в определени техни части.

С друго писмо от 12.09.2017 г. Кметът на Община В. е поискал с оглед изпълнение на бюджета на общината за 2017 г. и предвид заложените в него приходи от дивиденди в срок до 14.07.2017 г. „М.П.П.“ АД да представи решение на общото събрание за разпределяне на дивидента за 2016 г., както и счетоводен баланс и отчет за приходите и разходите за 2016 г.

Ангажирани са и списъци на всички акционери присъствали на редовни общи събрания на акционерите на „М.П.П.“ АД, които са провеждани през 2017 г., 2020 г., 2021 г., 2022 г. и 2023 г. Констатира се, че на всяко едно от тези общи събрания на акционерите участие са взели представители на двама от общо шестимата акционери в дружеството, а именно – РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, чрез Министерство на икономиката и „П.Т.“ АД, респективно на нито едно от тези събрания няма взето участие от акционера – ОБЩИНА В..

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Най-напред относно общото въведено от ответните страни процесуално възражение за липса на надлежна процесуална представителна власт, с която да разполага министъра на икономиката и индустрията по отношение представителството на Държавата в настоящия исков процес имащ за предмет исковите свързани с правата върху 29 % от капитала на "М.П.П." АД в капитала на "П.Т." АД, съдът намира, че това възражение се явява неоснователно. Съгласно решение № 471 от 13.07.2023 г. Министерски съвет на Република България изрично е възложил на министъра на икономиката и индустрията да извърши необходимите действия за защита на правата на държавата, като акционер в „М.П.П.“ АД. В предметния обхват на тези действия без съмнение следва да се счита, че попадат и процесуалните действия по упражняване правото на иск за защита на упоменатите акционерни права. Следователно е налице нормативно изключение от правилото на чл. 31, ал. 1 ГПК, което предвижда, че държавата се представлява от министъра на финансите, освен когато в закон е предвидено друго. В случая тълкуването на вложеното понятие закон не следва да се разглежда в тесен смисъл, а обратно – всеки акт с нормативен характер, в т.ч. и постановление на МС. Последният е действал в съответствие със своята компетентност издавайки посоченото постановление, което е произвело правен ефект създаващ легитимация в полза на министъра на икономиката и индустрията да упражни исковата защита относно упоменатите акционерни права.

1./ По предявения от ДЪРЖАВАТА срещу ОБЩИНА В. и „М.П.П.“ АД с правно основание чл. 71 ТЗ за установяване, че ищецът има качеството акционер, като носител на правата върху 16 314 400 броя поименни безналични акции, представляващи 29 % от капитала на "М.П.П." АД :

Българската държава, като субект на частното право се заявява, като притежател/носител на правата върху 16 314 400 броя поименни безналични акции, представляващи 29 % от капитала на "М.П.П." АД позовавайки се на това, че не е отчуждила валидно тези си права в полза на ответната община със сделката /договор за безвъзмездно прехвърляне на посочения брой поименни акции от капитала на "М.П.П." АД / сключена на 09.09.2016 г., тъй като същата е недействителна – нищожна е поради противоречие със закона/заобикаляне на закона – чл. 26, ал. 1, пр. 1 и 2 ЗЗД.

Относно правния статут на държавата, като субект на правото следва да се има предвид, че тя представлява субект разполагащ с многоотраслова правосубектност – носител е на публични правомощия и частноправни права и задължения. има и качеството субект на частното право. Относно положението на държавата като носител

на правото на собственост и участието ѝ в гражданския оборот е налице тълкуване дадено в Решение на КС № 19/1993 г., обнародвано в „Държавен вестник”, бр. 4, 1993 г. В него е разяснено, че от гледна точка на субектите, които могат да бъдат носители на частна собственост, Конституционният съд приема, че всеки правен субект може да има такава собственост. За гражданите частната собственост е средство да удовлетворяват своите лични и на близките им потребности, но освен това им дава възможност да развият и стопанска дейност, от която да извличат доходи. За юридическите лица частната собственост е условие за тяхната икономическа стабилност, за разрастването на тяхната дейност и за постигането на целите, за които те са създадени. Държавата и общините също могат да имат частна собственост, защото и за тях е открита възможността да извършват стопанска дейност и да бъдат участници в гражданския оборот. В решението си КС дава тълкувание и за това, че в чл. 106 от Конституцията са предвидени няколко различни правомощия на Министерския съвет, като относно правомощието да се организира стопанисването на държавното имущество се разяснява, че то не се отнася само за двата вида собственост на държавата (публична и частна), но обхваща и другите нейни права и задължения, които са парично оценени. Стопанисването на държавното имущество е съвкупност от разнородни и неизброими изчерпателно дейности. Поддържането на държавното имущество, използването му, събирането на доходи и изплащането на задължения, свързани с него, воденето на документация са все форми на стопанисване. Поначало Министерският съвет не се занимава с това, защото нито е необходимо, нито е възможно той да се нагърби изцяло с тази дейност. Затова нормата предвижда, че той организира стопанисването на държавното имущество. Организирането е типична управленска функция. Доброто стопанисване на държавното имущество е предпоставка за изпълнението на различните държавни функции. На Министерския съвет като висш административен орган в Република България Конституцията е поверила организацията на това стопанисване, защото с основание счита, че така се създават гаранции, че то ще бъде добро. Министерският съвет организира стопанисването на държавното имущество, като се грижи за реда, по който то ще се извършва, и определя този, който ще го извършва. При тази организационна дейност Министерският съвет издава актове, но тя може да се осъществява и от отделни министри или други овластени от Министерския съвет органи. В това отношение Конституцията предоставя на Министерския съвет да вземе решението, считано от него за най-целесъобразно.

В качеството ѝ на субект на частното право държавата може да е носител на всякакви права и задължения, освен тези за физическите лица – лични, семейни; на всякакви вещни права и задължения – право на собственост и ограничени вещни права; по облигационни права и задължения – може да е кредитор и длъжник, да притежава дялове и акции в търговски дружества, да притежава права върху ценни книги; да притежава обекти на интелектуална собственост – авторски, сродни на авторските и т.н.; да е длъжник по емитирани от нея облигации, бонове; да участва в търговски дружества, но не и като ограничено отговорен съдружник; да носи имуществена отговорност за вреди, за неизпълнение на договори; да е наследник – по закон и по завещание (чл. 11 ЗН).

По отношение на разпоредителната власт на държавата с правата ѝ върху дялове или акции - собственост на държавата или общините от търговски дружества, когато се касае до хипотеза на прехвърляне чрез продажбата им на български физически или юридически лица с под 50 на сто държавно и/или общинско участие в капитала или на чуждестранни лица, то приложение намират правилата и процедурите разписани в Закона за приватизацията и следприватизационния контрол. В случая тези правила няма как да се изисква да намерят приложение, когато държавата се разпорежда с

притежавани от нея дялове или акции в търговски дружества, какъвто е акта на разпореждане предприет от държавата по отношение на правата ѝ върху 16 314 400 броя поименни безналични акции, представляващи 29 % от капитала на "М.П.П." АД реализиран чрез договора от 09.09.2016 г., защото правният субект, в чиято полза се отчуждават тези права е община, а не физическо или юридическо лице. Следователно неспазването на специалните изисквания за провеждане на приватизационна процедура по реда на ЗПСК при извършеното с обсъждания договор разпореждане от държавата с пакета акции в "М.П.П." АД не съставлява нарушение, което да води до опорочаване на сделката до степен на нейната нищожност, каквото позоваване се прави от ищеца. Нормата на чл. 1, ал. 2, т. 1 ЗПСК е императивна и абсолютно ясна по своето съдържание, като няма основание да се извършва тълкуване по отношение нормативната воля на законодателя, чрез добавянето и други правни субекти, които могат да придобиват посредством приватизация държавни и общински активи.

Същественният въпрос, чиито отговор трябва да бъде даден при обсъждане на материалната легитимация на носителя на правата върху пакета от 16 314 400 броя поименни безналични акции, представляващи 29 % от капитала на "М.П.П." АД се свежда до това, дали държавата като техен носител към 2016 г. е могла да извърши разпореждане чрез прехвърлянето им в полза на ОБЩИНА В. използвайки, като правно основание за това сключването на договор за дарение /макар същият да е озаглавен – договор за безвъзмездно прехвърляне на акции, то с оглед съдържанието на сделката е налице типичен договор за дарение/. Легалната дефиниция в българското обективно договорно право относно този вид договор е дадена в чл. 225, ал. 1 ЗЗД и тя гласи, че с договора за дарение дарителят отстъпва веднага и безвъзмездно нещо на дарения, който го приема. Посоченото означава, че дарението е вид договор /двустранна сделка/, с който дарителят отстъпва нещо на надарения /определено имуществено право/, като това отстъпване е безвъзмездно /без надарения да дължи насрещна равностойна престация/, ефектът му настъпва веднага, когато надареният манифестира приемане на дарението. Предвид това, че се касае до разпоредителна сделка, чиито основен белег е нейната безвъзмездност, то е необходимо да се извърши анализ, дали действащото обективно право регулира /позволява или забранява/ извършването на подобен вид сделки, когато в тях участва държавата и по-конкретно, когато държавата се разпорежда с притежавано от нея имущество – частна държавна собственост в полза на трето лице без да получава нищо в замяна, тоест прави го безвъзмездно. В чл. 43, ал. 2 ЗДС е предвидено, че държавата се разпорежда с имоти - частна държавна собственост, на база оценки на имотите, извършени от независим оценител, не по-ниски от данъчните им оценки, чрез продажба, замяна, делба, възмездно или безвъзмездно учредяване на ограничени вещни права, както и чрез апортиране на имоти и вещи в капитала на търговски дружества. В чл. 54, ал. 1 ЗДС е създадена нормативна регулация, че безвъзмездно прехвърляне на собственост върху имот - частна държавна собственост в полза на общини за изпълнение на техните функции или за трайно задоволяване на обществени потребности от местно значение при съобразяване на законодателството и правилата в областта на държавните помощи, се извършва с решение на Министерския съвет по предложение на министъра на регионалното развитие и благоустройството. Областният управител сключва договор за безвъзмездното прехвърляне, който се вписва в службата по вписванията. Правилата на ЗДС са приложими за случаите, когато се касае до уреждане придобиването, управлението и разпореждането с имоти и движими вещи - държавна собственост, както и актуването на имоти - държавна собственост, освен ако в специален закон е предвидено друго. Принципно в правната теория е добила популярност тезата, че акцията има характеристиката и на движима вещ, но това се отнася само до наличните акции – тъй като при тях е налице материализиране върху

веществен носител – документ. Понеже в случая разпореждането е осъществено спрямо безналични по своята правна характеристика това са акции, които се отличават с това, че нямат веществен носител, т.е. те не са материализирани в документ, а издаването и разпореждането с тях се извършват по ред, установен със специален закон съгласно чл. 127, ал.1 ЗППЦК, Понеже този вид акции не са вещи или вещни права, то няма как да се приеме, че акциите предмет на коментираната сделка могат да попаднат в приложното поле на чл. 54, ал. 1 ЗДС, а и изобщо под регулацията създадена от разпоредбите на ЗДС. Същевременно правилата на ЗДС няма как да се прилагат по аналогия, когато се касае до предприети с участието на държавата разпоредителни сделки и по конкретно сключване на договор за дарение с предмет безвъзмездно прехвърляне в полза на община на поименни безналични акции в търговско дружество, които са притежание на държавата и имат характера на частна държавна собственост. При това положение остава възможността такава сделка с участието на държавата, като дарител и общината като надарен да намери правната си регулация в общия гражданско-правен режим установен в чл. 225 и сл. от ЗЗД – уреждащ договора за дарение. В този режим никъде не присъства изрична законодателна забрана държавата да е страна /било дарител, било нареден/ по такива договори, което означава, че тя може да участва по тях във всяко едно от двете качества. След като безвъзмездното прехвърляне от държавата в полза на общината на права върху безналични поименни акции е позволена от закона сделка, то следва да се съобрази, дали при фактическия състав осъществен при нейното сключване са допуснати пороци, които да водят до недействителността ѝ.

Фактическият състав по сключването на коментираната сделка – договор за дарение на безналични поименни акции в случая има смесен характер, тъй като наред с гражданско-правния акт – подписването на сделката е необходимо преди това да е налице издаване на индивидуален административен акт /решение/ от компетентния за това орган /МС на Р. България/ посредством който акт да се даде съгласие за разпореждането с имущество, което представлява частна държавна собственост. Установява се, че със свое решение № 623 от 29.07.2016 г. Министерски съвет е дал съгласие за извършване на разпореждане с акции притежавани от държавата в дружеството „М.П.П.“ АД, като същите се прехвърлят в полза на две общини, а именно : на Община Пловдив – 11 607 385 броя акции и на Община В. – 16 314 400 броя акции /процесните такива/, като е поставено условие, че това прехвърляне следва да бъде извършено ако съответния общински съвет вземе решение за безвъзмездно придобиване на съответния брой акции, както и се получи съгласие по чл. 28, ал. 7 ЗПСК от АПСК. От проведеното по делото доказване се установява, че тези две условия са се сбъднали, като е налице, както решение на Общински съвет – В. за приемане дарението на 16 314 400 броя акции, така позитивно решение на Изпълнителния съвет на АПСК по чл. 28, ал. 7 ЗПСК за намаляване държавното участие в капитала на дружеството „М.П.П.“ АД.

Сред основните възражения на ищеца е и това, че решението на МС от 29.07.2016 г. е опорочено до степен на неговата нищожност, като това означава, че липсва един от основните елементи на смесения фактически състав по придобиваното основание на ответната – ОБЩИНА В., а това рефлектира и върху възможността последната, като правен субект успешно да придобие предмета на договора за дарение, а именно - 16 314 400 броя акции от капитала на „М.П.П.“ АД. Сезираният съд следва да се занимае с това възражение, като осъществи косвен съдебен контрол на решението на МС от 29.07.2016 г., като с такава компетентност гражданския съд разполага по силата на поверения му косвен съдебен контрол – чл. 17, ал. 2 ГПК. Според съдържанието на това процесуално правило съдът се произнася инцидентно по валидността на административните актове независимо от това, дали те подлежат на съдебен контрол. В

случаят решението на МС от 29.07.2016 г. е индивидуален административен акт подлежащ на съдебен контрол, като същото не е било предмет на оспорване и е влязло в сила. Ищецът обаче се позовава на това, че коментираното решение страда от съществени пороци, които го правят нищожно, а нищожността може да се заявява от заинтересованите лица без ограничение в срока – така чл. 149, ал. 5 АПК. В ТР № 5 от 20.07.2010 г. на Върховен административен съд е са изложени тълкувателни постановки относно хипотезите, в които даден административен акт страда от порок водещ до неговата нищожност. Така нищожност на акта има когато не е спазена предвидена от закона съществена форма, но в случаите, когато предвидената форма обуславя съществуването на акта, тъй като липсата на предписани по закона форми или производства поначало не води до нищожност на засегнатия от нея акт. До нищожност на акта може да доведе и несъответствие с процесуалноправните норми актът ще бъде нищожен единствено в случаите, когато порокът при неспазването на законната процедура по издаването на един административен акт е толкова съществен, че води до липса на валидно волеизявление. Опорочаване до степен на нищожност има и при допуснато несъответствие с материално-правните норми, но само в няколко хипотези: 1./ при неспазване на обвързаната компетентност на органа – когато той е действал извън пределите на обвързаната компетентност; 2./ когато като основание за волеизявлението е посочена материално-правна норма, която е била отменена и на практика липсва основание за основание на акта; 3./ при неправилно тълкуване на приложимата материално-правна норма; 4./ несъответствие с целта на закона – всяко едно несъответствие опорочава акта и говорим за нищожност, когато целта на закона не би могла да бъде постигната с волеизявлението на административен акт поради несъответствие с нито една правна норма в действащото законодателство; както и при липса на форма на административния акт. Нито един от така изброените съществени пороци не може да бъде приписан на решението на МС от 29.07.2016 г., като при него няма нарушаване на предвидената форма – тя е писмена, взето е от компетентен орган в изпълнение на следващи пряко от конституцията /чл. 106, ал. 2/ правомощия, действайки по целесъобразност и при принципа на оперативна самостоятелност.

Конкретно по-оплакванията на ищеца за пороци на решението на МС от 29.07.2016 г. обуславящи неговата нищожност следва да се посочи следното : Дружеството „М.П. ПЛОВИДВ“ АД е изключено от списъка по чл. 3, ал. 1 ЗПСК /така наречения забранителен списък относно възможността за приватизация на дружества с държавно участие в капитала/ с изм. и доп. в ДВ, бр. 15 от 2013 г., в сила от 15.02.2013 г., което означава, че след този момент държавното участие в капитала на „М.П. ПЛОВИДВ“ АД може да бъде обект, както на приватизационни сделки, така и на други разпоредителни сделки, с които на общо основание да се прехвърля в полза на трети лица. Тоест към 2016 г., когато е сключен оспорваният договор за дарение прехвърленото имущество – частна държавна собственост е било позволено да бъде предмет на сделки в гражданския оборот, а решението на компетентния държавен орган, с което е дадено съгласие подобно разпореждане да бъде извършено в полза на община – В. не противоречи на действаща материално-правна норма, съответно не е налице липсващо основание за издаването му, като индивидуален административен акт. Що се касае до това, дали същото противоречи на приетата отново с решение на Министерски съвет – Стратегия за развитие и реструктуриране на дружеството - „М.П. ПЛОВИДВ“ АД, то отговорът също следва да бъде отрицателен, доколкото коментираната стратегия е имала установен период на действие до 2010 г. и след неговото изтичане нейното действие е преустановило приложението си. На общо основание неприложението на стратегията влече след себе си и неприложение на заложената в съдържанието ѝ забрана в полза на частни лица и общини да бъдат

прехвърляни не повече от 49 % от капитала на „М.П. ПЛОВИДВ“ АД. Нещо повече, дори и да се допусне, че тази забрана е преживяла действието на стратегията и е продължила да съществува и в годините след 2010 г., то същата с даването на нарочно съгласие от държавния орган – МС с решението от 29.07.2016 г., което е манифестирано отново с решение на МС /равен по степен акт/ следва да се счита за отменена от органа, който я е въвел. На следващо място в изложението на настоящото решение вече бе подробно обсъден въпросът с неприложението на правилата на ЗПСК и ЗДС по отношение на договора за дарение на 16 314 400 броя акции от капитала на „М.П.П.“ АД в полза на ОБЩИНА В., съответно, че сключването на договора следва да се подчини изцяло на общите правила на чл. 225 и сл. ЗЗД, което пък означава, че и решението на МС от 29.07.2016 г. по същите съображения не попада в законова колизия с материално-правни норми на ЗПСК и ЗДС, която евентуално да рефлектира върху неговата валидност.

В обобщение и след проведения по реда на чл. 17, ал. 2 ГПК от гражданския съд косвен съдебен контрол за валидност на решението на МС от 29.07.2016 г., СГС приема, че се касае до индивидуален административен акт нестрадащ от порок рефлектиращ върху неговата действителност, предвид което същият поражда заложените с него правни последици и обвързва с действието си неограничено правните субекти, в това число и Държавата.

Следователно е осъществен в пълнота сложния и смесен фактически състав на деривативния способ водещ до придобиване на правата върху 16 314 400 броя акции от капитала на „М.П.П.“ АД от ответника – Община В., като това е станало въз основа на валидна правна сделка, с която двете страни са се обвързали и следва да ѝ се подчиняват на основание чл. 20а, ал. 1 ЗЗД. С оглед това, че предмет на прехвърляне са безналични поименни акции, то на основание чл. 127, ал. 1 ЗППЦК и чл. 9, ал. 1 от действащия устав на дружеството пред „Централен депозитар“ АД е извършена регистрацията на сделката /същата има конститутивно действие/, като именно това е моментът, считано от който същата проявява своя транслативен ефект, а именно правата върху 16 314 400 броя акции от капитала на „М.П.П.“ АД са преминали от Държавата в полза на Община В..

От доказателствата по делото не се установява на по-късен етап Община В. да е прехвърлила на валидно правно основание обратно на Държавата принадлежността върху придобитите от нея през 2016 г. правата върху 16 314 400 броя акции от капитала на „М.П.П.“ АД, което да легитимира ищеца, като техен актуален притежател. Само за пълнота на изложението съдът намира за необходимо да посочи, че взетото на 02.05.2017 г. решение от Общински съвет – В., с което е дадено съгласие за безвъзмездно прехвърляне от Община В. в полза на Държавата на правата върху 16 314 400 броя акции от капитала на „М.П.П.“ АД съставлява само един от елементите на сложния и смесен фактически състав по сключването на договор за дарение, чрез който посочените безналични акции отново да станат притежание на държавата. Този фактически състав, както детайлно се посочи в изложението на настоящото решение освен съгласие на ОБС-В. и сключване от представляващия общината /кмета на общината/ с представител на Държавата на договор за дарение, изисква и регистрация на тази сделка в „Централен депозитар“ АД по реда на чл. 127, ал. 2 ЗППЦК и чл. 9, ал. 1 от Устава на дружеството, която регистрация има конститутивно действие. Тези елементи от фактическия състав на необходимото прехвърлително основание не са осъществени, поради което понастоящем Държавата няма качеството на акционер по отношение на правата върху 16 314 400 броя акции от капитала на „М.П.П.“ АД и искът ѝ с правно основание чл. 71 ТЗ за установяване на това качество спрямо ответните страни – ОБЩИНА В. и „М.П.П.“ АД се явява неоснователен и като такъв следва да бъде отхвърлен.

Предвид разкритото по делото договорно основание, от което ответната община черпи правата си на носител върху спорния пакет акции, то не се налага да бъде разглеждано евентуално въведеното от нея в процеса оригинерно основание за придобиване на същите – установено давностно владение по реда на чл. 80, ал. 1 ЗС.

2./ По предявения от Държавата срещу ОБЩИНА В. и „П.Т.“ АД иск с правно основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД за установяване нищожност на едностранно волеизявление имащо за предмет даването на съгласие по чл. 73, ал. 1 ТЗ от ответника Община В. за извършването на непарична вноска, съставляваща внасянето на 16 314 600 броя поименни безналични акции, представляващи 29 % от капитала на "М.П.П." АД в капитала на "П.Т." АД.

И тук най-напред следва да се обсъди въведеното от ответните страни процесуално възражение за недопустимост на предявения от ищеца иск за установяване нищожност на едностранното волеизявление по чл. 73, ал. 1 ТЗ. Съобразявайки това, че апортът е вид сделка, която има прехвърлителен ефект за правото на собственост върху съответното имущество, което е предмет на апортиране, то общите основания за недействителност на правните сделки намират приложение и в хипотезите на извършени непарични вноски в капитала на търговски дружества. Волеизявленията на вносителя легитимиращ се като носител на правата на собственост върху даденото имущество /имот, вземане, ценни книги, търговско предприятие/ и приемащото дружество се манифестират в два акта – съгласие на собственика на имуществото да извърши описаната непарична вноска и решение на общото събрание на приемащото дружество за увеличение на капитала, чрез непарична вноска. Пороците на формиране на волята на който и да е от тези субекти могат да се релевират при позоваване на основанията предвидени в чл. 26 ЗЗД или по иск за отмяна на решение на общо събрание по реда на чл. 74 ТЗ. В случая ищецът използва общия ред за оспорване действителността на волеизявлението на Община В., с което е дадено съгласие за извършване на непаричната вноска, като посочва различни пороци от което това изявление страда – противоречие на закона, заобикаляне на закона, липса на съгласие от Общински съвет – В., поради недействителност на решението, с което този орган е приел да се извърши непаричната вноска на притежаваните от Община В. акции в капитала на "М.П.П." АД. За да бъде упражнена допустимо очертаната искова защита не е необходимо целия фактически състав на апортирането да е завършил, в частност не е необходимо решението за увеличение на капитала на ответника "П.Т." АД да е било вписано по партидата му в ТРРЮЛНЦ при АВ. Достатъчно е самото едностранно волеизявление по чл. 73, ал. 1 ТЗ да е манифестирано в правния мир. В случая тази предпоставка е налице, доколкото по делото са налице данни за съществуване на посоченото изявление по чл. 73, ал. 1 ТЗ, което датира от 12.01.2023 г. и е подписано от лице осъществяващ делегирани му по надлежен ред функции на кмет на Община В. по заместване за посочената дата. Що се касае до правния интерес на държавата да води исков процес с предмет установяване нищожност на посоченото изявление по чл. 73, ал. 1 ТЗ извършено от Община В., то такъв според настоящата инстанция съществува. Съгласно задължителната и трайна практика на ВКС, при предявяване на установителен иск, независимо дали е изрично предвиден в закона, както са регламентирани исковете с правно основание чл. 26 от ЗЗД или се цели защита на имуществени права, за които не е предвиден нарочен иск, винаги е приложима общата разпоредба на чл. 124, ал. 1 от ГПК, съгласно която при предявяване на иск за защита на имуществени права трябва да се прецени конкретния правен интерес на ищеца. В случая ищецът разполага с такъв, доколкото извън твърденията му за принадлежност на спорните акции /16 314 600 броя /от капитала на „М.П.П.“ АД, държавата се легитимира като носител на акционерни права в посоченото дружество /11 607 385 броя безналични поименни акции, представляващи

20,63 % от капитала на „М.П.П.“ АД/, поради което тя се явява заинтересовано лице, което е засегнато от предприетото разпореждане с акции, защото с него разпределението на акционерното участие в дружеството измежду отделните акционери в него се променя с произтичащите от това правни последици, включително и за ищеца.

В практиката на ВКС еднозначно се приема, че внасянето на непарична вноска в търговско дружество представлява разпоредителен акт на съдружника, респективно акционера, с който същият прехвърля собствеността или други права върху предмета на апорта от своя патримониум в патримониума на дружеството. Касае се за специфичен деривативен способ за придобиване на права, отличаващ се от останалите видове сделки по страни, форма, предмет, момент на придобиване на правата, действие и правни последици на сделката. Апортът може да бъде учредителен при учредяване на дружеството или последващ – при увеличение на капитала на съществуващо дружество чрез непарична вноска, както е в разглежданата хипотеза – увеличаване капитала на ответника - П.Т.“ АД. Под формата на непарична вноска могат да се внасят права върху налични и безналични ценни книги, имуществени права върху нематериални блага, съвкупности от права като търговско предприятие и наследство и дялови участия в търговски дружества, които са прехвърлими. Следователно няма пречка предмет на непарична вноска да бъдат права върху акции в търговско дружество, с които вносителят разполага.

Вече се спомена, че волеизявленията на вносителя легитимиращ се като носител на правата на собственост върху даденото имущество /имот, вземане, ценни книги, търговско предприятие/ и приемащото дружество се манифестират в два акта – съгласие на собственика на имуществото да извърши описаната непарична вноска и решение на общото събрание на приемащото дружество за увеличение на капитала, чрез непарична вноска. Предмет на обсъждане по същество във връзка с разглеждания иск по чл. 26, ал. 1 ЗЗД е дали даденото от първия ответник – Община В. съгласие в качеството му на притежател на правата върху 16 314 600 броя поименни безналични акции, представляващи 29 % от капитала на "М.П.П." АД за внасянето им в капитала на втория ответник - „П.Т.“ АД, което по естеството си съставлява едностранна сделка е опорочено до степен на нищожност или пък е валидно и е произвело желаните от извършилия го субект правни последици.

Съвсем правилно в своя отговор ответната страна - „П.Т.“ АД се позовава на това, че в действащото ни позитивно право е предвиден, като способ за придобиване на имуществени права – в това число и дялове и акции от капитала на търговски дружества – извършването на непарична вноска /така наречената апортна вноска/. Дали обаче този способ за разпореждане с права е всякога приложим в отношенията между субектите-участници в гражданския оборот, или в определени хипотези това приложение е изключено, поради действието на специален закон, съставлява въпрос с основно значение за разрешаването на повдигнатия спор за валидност на едностранното изявление на апортирания по чл. 73, ал. 1 ТЗ.

Правното положение на общината като частноправен субект е установено в чл. 136, ал. 3 от Конституцията на Република България, съответно чл. 14 от Закона за местното самоуправление и местната администрация. Разпоредбата на чл. 136, ал. 3 от КРБ определя, че общината е юридическо лице. Според чл. 140 от КРБ, общината има право на своя собственост, която използва в интерес на териториалната общност. И общината, както държавата може да притежава освен публична и частна собственост. Общината може да бъде титуляр на права върху дружествени дялове и акции в търговски дружества, като пряко или косвен чрез тях упражнява стопанска дейност, респективно получава дивидент. Според чл. 21, ал. 1, т. 8 от ЗМСМА общинския съвет

приема решения за придобиване, управление и разпореждане с общинско имущество и определя конкретните правомощия на кмета на общината и кметовете на райони и кметства. Възмездното разпореждане с правата върху дружествени дялове и акции притежавани от държавата и общините в Р. България, когато същите биват прехвърляни на български физически или юридически лица с под 50 на сто държавно и/или общинско участие в капитала или на чуждестранни лица е предмет на специална законодателна регулация, която е въведена с приетия Закон за приватизацията и следприватизационния контрол. Съгласно чл. 1, ал. 2, т. 1 ЗПСК продажбата на дялове или акции - собственост на държавата или общините от търговски дружества, когато купувач е българско физическо или юридическо лице с под 50 на сто държавно и/или общинско участие в капитала или чуждестранно лице се подчинява на правилата на ЗПСК. В последният е разписана детайлна процедура, която следва да бъде съблюдавана от общината, когато бъде взето решение, че притежавани от нея дялове или акции ще бъдат отчуждени в полза на правни субекти от посочения кръг. От приложението на закона не са изключени случаи, в които общината е станала собственик на миноритарни пакети от дялове или акции в търговски дружества. Сред основните цели на този закон е да осигури при разпореждането с притежавани от държавата и общините права върху дялове или акции в търговски дружества условия за прозрачна и икономически ефективна приватизация при равнопоставеност на инвеститорите – чл. 2, ал. 1 ЗПСК. Също така в чл. 10, ал. 1 от ЗПСК е въведено правилото, че паричните постъпления от приватизацията на общинското участие в капитала на търговски дружества, на обособени части от имуществото на еднолични търговски дружества с общинско участие в капитала, както и на обекти по чл. 1, ал. 2, т. 6 постъпват по бюджета на общината и се разходват по реда на чл. 127, ал. 3 от Закона за публичните финанси. Тоест въведен е ясен механизъм за използване на получените от сделката парични постъпления, което е гаранция на първо място за реално получаване на финансово постъпление от възмездното отчуждаване на този вид притежавани от общината активи, както и за начина на тяхното разходване. Също така според правилото на чл. 31, ал. 1 от ЗПСК методът за извършване на приватизация се определя с решение на общинския съвет, което се обнародва в "Държавен вестник" и се публикува най-малко в два централни ежедневника, което съставлява гаранция за публичност и равен достъп до участие на потенциални купувачи на предложения за закупуване общински активи, в частност дружествени дялове или акции в търговски дружества. Специален е и редът за провеждане на самата процедура по продажба, а именно - съгласно чл. 32, ал. 3 от ЗПСК това е публичен търг или публично оповестен конкурс, по условия и ред определени в Наредбата за търговете и конкурсите. В тази наредба са регламентирани видовете процедури за приватизация, условията и реда за провеждането им. Всичко това показва, че създавайки нарочни правила в ЗПСК законодателят е установил специален императивен режим за възмездното разпореждане с притежавани от държавата и общините дружествени дялове или акции в търговски дружества, като при предприемане на сделки с такива активи тези правни субекти следва да го прилагат. След тези общи разяснения направени относно въведения от ЗПСК специален ред за разпореждане /продажба/ от държавата и общините на притежавани от тях дружествени дялове или акции в търговски дружества, когато става въпрос за купувачи от категорията лица по чл. 1, ал. 2 ЗПСК, следва да се осъществи преценка, дали Община В. може валидно да се разпорежи с правата си върху 16 314 600 броя поименни безналични акции, представляващи 29 % от капитала на "М.П.П." АД, като се отклони от регулацията заложената в ЗПСК и използва способите уредени в Търговския закон и по специално извършването на непарична вноска в капитала на „П.Т.“ АД – последното съставляващо търговско дружество, чиито капитал над 50 % е притежание на частно-правни субекти.

Отговорът на така формулирания въпрос следва да се потърси чрез преценка, дали в случая може да се приложи принципа - *Lex specialis derogat legi generali*, а именно, че правилата на специалния закон дерогират тези въведени от общия. Преди да тълкуваме нормите на който и да било нормативен акт, би следвало да споменем някои принципи, които са релевантни, за да прилагаме правилото, че специалния закон дерогира общия. Когато казваме, че едно правило е специално по отношение на друго, което е общо, следва да имаме предвид техните фактически състави. В правилото – *lex specialis* – винаги е регламентирана някаква допълнителна особеност на фактическия състав спрямо общото правило. Поради това специалното правило се прилага само за случая, за който е предвидено, а общият закон се прилага за всички останали случаи. Осланяйки се на тези общи постановки за направа на съпоставката между специален и общ закон, настоящият състав, намира, че правилата на ЗПСК регулиращи начина за възмездно разпореждане с права върху дялове или акции притежавани от държава и общини в полза на определени категории правни субекти /означените в чл. 1, ал. 2/ се явяват специални и изключват правилата създадени от общите закони /ТЗ, ЗЗД и т.н./ относно извършването на възмездни разпоредителни действия с подобен предмет. Обратното би означавало да се допусне отчуждаване на имуществени права от коментирания категория в противоречие с установените от ЗПСК изрични императивни ред, условия, процедури и правни принципи, които целят да осигурят максимална защита на обществения интерес при отчуждаването на определена категория държавни и общински активи, като същите бъдат прехвърлени прозрачно в условията на конкурентно участие и при постигане на най-благоприятен финансов резултат. Тези гаранции са заложили чрез редица норми възприети в ЗПСК и придават специфичност спрямо общите разпоредби на ТЗ и ЗЗД, които също дават нормативни разрешения за възмездно прехвърляне на права върху дружествени дялове и акции, но не при такава засилен степен на защита на обществения интерес. В обобщение фактическите състави, които следва да бъдат спазени за сключване на договор за продажба по реда на ЗПСК в сравнение с тези предвидени в ТЗ или ЗЗД за разпореждане с права върху дялове или акции в търговски дружества имат съществени отлики, които изключват приложението на общите правила и дават приоритет на специалните такива.

С решение № 92 от 22.08.2013 г. по т. д. № 1107/2011 г., Т. К., II Т. О. на ВКС, е разяснено, че основанията за нищожност са тези юридически факти, с настъпването на които възниква определен вид нищожност. В правната теория се разграничават общи основания за нищожност и конкретни основания за нищожност. Общите основания са тези, които сумират по видове признаци конкретните основания. Едно от общите основания за нищожност е нарушението на закона и същото е регламентирано в чл. 26, ал. 1, пр. 1 ЗЗД. Противоречието със закона представлява несъобразяване с предписанията на императивни правни норми, поради което, за да се установи наличието на общото основание по чл. 26, ал. 1, пр. 1 ЗЗД е необходимо да се прецени дали твърдяната от ответника конкретна правна норма е императивна и дали сделката е сключена или съдържанието ѝ противоречи на тази правна норма. Следователно противоречието на закона е общото основание за нищожност на сделката, което за да се приложи, предвид неговия бланкетен характер, трябва да се съчетае с конкретно противоречие на отделна императивна правна норма. Противоречието със закона като основание за нищожност се отнася за всички сделки, независимо от страните по тях и вида на сделките. Някои сделки са уредени в специални закони, но наличието на специален закон не игнорира приложението на общото основание за нищожност поради противоречие със закона. Специалните императивни правни норми могат да регламентират начина на сключване или съдържанието на сделката и при нарушаване на някоя от тях сделката би била нищожна на основание чл. 26, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във

връзка с предвидената специална императивна правна норма. Специалният закон може да съдържа и самостоятелни основания за нищожност на съответната сделка, която не дерогира общото основание по чл. 26, ал. 1, пр. 1 ЗЗД при противоречие с друга императивна правна норма. Преценката за наличие на противоречие на договора или отделна негова клауза с общата или със специална императивна норма трябва да се извършва към сключване на договора, тъй като към този момент за страните по сделката е налице задължение да съобразяват поведението си с действащите императивни (задължаващи или забраняващи) правни норми.

В случая първото позоваване на ищеца предявил за разглеждане иска по чл. 26, ал. 1 ЗЗД за установяване нищожност на едностранно волеизявление от 12.01.2023 г. имащо за предмет даването на съгласие по чл. 73, ал. 1 ТЗ от ответника Община В. за извършването на непарична вноска, съставляваща внасянето на 16 314 600 броя поименни безналични акции, представляващи 29 % от капитала на "М.П.П." АД в капитала на "П.Т." АД е, че тази едностранна сделка е извършена при противоречие с разпоредбите на ЗПСК. Към момента на извършване на атакуваната едностранна сделка по чл. 73, ал. 1 ТЗ, което е станало на 12.01.2023 г. разпоредбите на ЗПСК са част от правния ред на държавата и следва да се съобразяват и прилагат в хипотезите, които са предвидени да уреждат. В тези хипотези попада и възможността за възмездното разпореждане с притежаваните от Община В. след придобиването им през 2016 г. на 16 314 600 броя поименни безналични акции, представляващи 29 % от капитала на "М.П.П." АД, а именно това прехвърляне следва да се реализира посредством способа на продажба уреден в специалните правила разписани в чл. 1, ал. 2 и сл. ЗПСК, като отклонението от този специален ред за прехвърляне на упоменатите акции, чрез използване фактическия състав установен в общите правила на чл. 72 – 73 ТЗ регулиращи извършването на непарична вноска и по-специално извършването на едностранна сделка по чл. 73, ал. 1 ТЗ чрез даването на съгласие по чл. 73, ал. 1 ТЗ от ответника Община В. за извършването на непарична вноска, съставляваща внасянето на 16 314 600 броя поименни безналични акции, представляващи 29 % от капитала на "М.П.П." АД в капитала на "П.Т." АД следва да се квалифицира, като сделка която противоречи на правилата на чл. 1, ал. 2, чл. 2, ал. 1, чл. 3, ал. 3, т. 2, чл. 6, ал. 2, чл. 7, ал. 1, чл. 10, ал. 1 и чл. 32, ал. 1 ЗПСК, като всички тези разпоредби имат императивен характер и следвало да намерят приложение при предприетото възмездно прехвърляне на 16 314 600 броя поименни безналични акции, представляващи 29 % от капитала на "М.П.П." АД от страна на ответната община. Несъблюдаването им рефлектира върху действителността на едностранна сделка по чл. 73, ал. 1 ТЗ, която като извършена в пряко противоречие с тях следва да бъде обявена за нищожна на основание чл. 44 във връзка с чл. 26, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, като предявения иск на това основание следва да бъде уважен, поради неговата основателност. Резултатът от обявяване на дадена сделка за нищожна е, че същата не поражда желаните от страните правни последици, а оттам няма как да бъде успешно осъществен и сложния фактически състав предвиден за извършването на непаричната вноска по чл. 72 и сл. ТЗ, съответно имуществото предмет на непаричната вноска не може да напусне правната сфера на субекта извършващ непаричната вноска, респективно същата да премине в правната сфера на приемащото непаричната вноска дружеството, в случая „П.Т.“ АД.

Понеже от ищеца в пределите на предявения по чл. 44, във връзка с чл. 26, ал. 1, т. 1 ЗЗД са въведени и пороци на оспорваната едностранна сделка, които се свързват с допуснати нарушения на императивни норми на Закона за общинската собственост, то следва да се посочи, че в случая с разпоредителните сделки имащи за предмет притежание на права върху дружествени дялове и акции приложение намират правилата на обсъдения вече Закон за приватизацията и следприватизационния контрол, но не и тези на Закона за общинската собственост. Последният нормативен

акт е предназначен с разпоредбите си да регулира обществените отношения свързани с придобиването, управлението и разпореждането с имоти и вещи - общинска собственост, освен ако в специален закон е предвидено друго. В изложението на настоящото решение бе отделено сериозно внимание относно това, че безналичните акции нямат правната характеристика на движими вещи, така че същите няма как да бъдат подчинени на нормативните регулации въведени относно разпореждането с вещи имащи статута на общинска собственост. В този контекст атакуваната едностранна сделка не влиза в нормативна колизия с правила на ЗОС и няма основание тя да се счита за опорочена от нарушението им. В този смисъл искът в тази му част следва да бъде отхвърлен.

Останалите заявени от ищеца – ДЪРЖАВАТА пороци на оспорената едностранна сделка по чл. 73, ал. 1 ТЗ не следва да бъдат поставяни на разглеждане, тъй като недействителността на сделката дължаща се на противоречие със закона е най-интензивния порок, който изключва възможността за реализацията на всички останали.

По отговорността за разноски:

Разноските направени от страните в настоящия процес следва да се разпределят между тях при отчитане на уважената и отхвърлената част от исковете, както и при съобразяване на доказвания размер на извършените разходи за участие в производството на всяка страна /с изключение на ТЛП/, която е заявила претенция по чл. 81 ГПК.

Относно отговорността за разноски по първия предявен за разглеждане иск /този по чл. 71 ТЗ с ищец – ДЪРЖАВАТА и ответни страни – ОБЩИНА В. и „М.П.П.“ АД/. Тъй като резултатът по този иск е изцяло неблагоприятен за ищеца, то в полза на същия разноски не се следват, като заплатената от страната държавна такса и адвокатски хонорар в частта за представителството по този иск следва да останат за нейна сметка и не подлежат на репарирание от ответните страни. Ответникът ОБЩИНА В. има право да получи поисканото от него присъждане на възнаграждение за юрисконсулт за осъщественото му процесуално представителство пред СГС по този иск, като на основание чл. 78, ал. 8 във връзка с чл. 37 ЗПП и Наредбата за заплащане на правната помощ съдът определя същото да бъде в размер на сумата от 540 лв., която следва да се възложи за плащане от ищеца. Отново ищеца на основание чл. 78, ал. 3 ГПК следва да понесе и разноските направени от другия ответник по този иск, а именно - „М.П.П.“ АД. Последното доказва да е извършило такива за договорен и заплатен адвокатски хонорар в размер на сумата от 12 000 лв., като именно в този порядък следва да му се присъдят.

Относно отговорността за разноски по втория предявен за разглеждане иск /този по чл. 26, ал. 1 ЗЗД/ с оглед благоприятния за ищеца резултат по него, то същият има право на извършените във връзка с провеждането му разноски. На първо място това е заплатената държавна такса за разглеждане на този иск възлизаща на сумата от 652 576,00 лв. По отношение на уговорения между ищеца и АД „Д. И Л. адвокатски хонорар по чл. 10, ал. 2 от договора за процесуално представителство сключен на 14.07.2023 г., с който е уговорено заплащането на хонорар по коментирания иск /този с правно основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД/ в размер на сумата от 212 536,40 лв., което по смисъла на чл. 10, ал. 6 от договора е предвидено да се плати на две вноски. По делото е доказано плащането само на първата вноска, която възлиза на сумата от 85 014,56 лв. без ДДС, съответно на 102 017,47 лв. с вкл. ДДС. Именно това е доказвания размер на разноските за заплатен адвокатски хонорар, като своевременно упражненото от ответника – „П.Т.“ АД възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност на същия следва да се остави без уважение. Аргумент в тази посока е високата степен на правна

сложност на спора, която изисква отчитането на редица доводи и възражения на страните, както и анализа на голям по обем материал от писмени доказателства разкриващ факти реализирали се в значителен период назад във времето. Наред с това възнаграждението е съобразено с установените от НМРАВ минимални размери на адвокатските възнаграждения, като с оглед материалния интерес на спора въведен е втория иск /16 314 600 лв./, то възнаграждение в размер на сумата от 102 017,47 лв. с вкл. ДДС не се явява прекомерно, а напълно адекватно на сложността на разглеждания спор. В обобщение в полза на ищеца на основание чл. 78, ал. 1 ГПК следва да се присъдят разноски в общ размер на сумата от 754 593,47 лв. Тези разноски следва да бъдат понесени от двамата ответника по иска с правно основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД, а именно – ОБЩИНА В. и „П.Т.“ АД.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от ДЪРЖАВАТА, която се представлява от министъра на икономиката и индустрията, с адрес : гр. София, ул. „***** срещу ОБЩИНА В., с ЕИК ***** и адрес : гр. В., бул. „***** и „М.П.П.“ АД, с ЕИК ***** , със седалище и адрес на управление : гр. Пловдив, район „Северен“, бул. „***** III ***** иск с правно основание чл. 71 ТЗ за установяване, че ДЪЖАВАТА има качеството на акционер, като носител на правата върху 16 314 400 броя поименни безналични акции, представляващи 29 % от капитала на търговско дружество - „М.П.П.“ АД, с ЕИК ***** , със седалище и адрес на управление : гр. Пловдив, район „Северен“, бул. „***** III *****.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от ДЪРЖАВАТА, която се представлява от министъра на икономиката и индустрията, с адрес : гр. София, ул. „***** срещу ОБЩИНА В., с ЕИК ***** и адрес : гр. В., бул. „***** и „П.Т.“ АД, с ЕИК ***** , със седалище и адрес на управление : гр. Пловдив, район „Северен“, бул. „*****иск с правно основание чл. 44, във връзка с чл. 26, ал. 1, т. 1 ЗЗД, че извършеното от ОБЩИНА В. едностранно волеизявление от 12.01.2023 г. имащо за предмет даването на съгласие по чл. 73, ал. 1 ТЗ за извършване на непарична вноска, съставляваща внасянето на 16 314 600 броя поименни безналични акции, представляващи 29 % от капитала на "М.П.П." АД в капитала на „П.Т.“ АД, с ЕИК ***** е нищожно, поради противоречието му с разпоредбите на чл. 1, ал. 2, чл. 2, ал. 1, чл. 3, ал. 3, т. 2, чл. 6, ал. 2, чл. 7, ал. 1, чл. 10, ал. 1 и чл. 32, ал. 1 от Закона за приватизацията и следприватизационния контрол, като **ОТХВЪРЛЯ** иска в частта, с която се претендира нищожност поради противоречие с императивни норми на Закона за общинската собственост.

ОСЪЖДА ДЪРЖАВАТА, която се представлява от министъра на икономиката и индустрията, с адрес : гр. София, ул. „***** да заплати в полза на ОБЩИНА В., с ЕИК ***** и адрес : гр. В., бул. „***** на основание чл. 78, ал. 8 ГПК сумата в размер на 540,00 лв. – представляваща възнаграждение за юрисконсулт извършил процесуалното представителство на общината в производството пред настоящата инстанция.

ОСЪЖДА ДЪРЖАВАТА, която се представлява от министъра на икономиката и индустрията, с адрес : гр. София, ул. „***** да заплати в полза на „М.П.П.“ АД, с ЕИК ***** , със седалище и адрес на управление : гр. Пловдив, район „Северен“, бул. „***** III ***** на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата в размер на 12 000, 00 лв. –

разноски за заплатено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство в производството пред настоящата инстанция.

ОСЪЖДА ОБЩИНА В., с ЕИК *****, и адрес : гр. В., бул. „***** и „П.Т.“ АД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление : гр. Пловдив, район „Северен“, бул. „*****на основание чл. 78, ал. 3 ГПК да заплатят в полза на ДЪРЖАВАТА, която се представлява от министъра на икономиката и индустрията, с адрес : гр. София, ул. „***** сумата в размер от 754 593,47 лв. – представляваща направени разноски за заплатена държавна такса и адвокатско възнаграждение за извършено процесуално представителство в производството пред настоящата инстанция.

Решението е постановено при участието на „П.Т.“ АД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление : гр. Пловдив, район „Северен“, бул. „***** като трето лице-помагач на ответните страни – ОБЩИНА В., с ЕИК ***** и „М.П.П.“ АД, с ЕИК ***** по предявения и разгледан иск с правно основание чл. 71 ТЗ.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____